Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

vineri 5 martie 1954

Numărul 16 Anul X

25 BANI

In acest număr:

— Sub steagul victorios al lui Lenin-Stalin.
— Femeia sovietică — constructoare a comunismului.
— Pe întinsul Uniunii Sovietice. (pag. 1-a)
— O. Dobroliubovski: Rolul microelementelor în agricultură.
— Veronica Porumbacu: „Vasili Tiorkin" — carte despre ostaş.
— Elena Dan: Gata înainte de termen. (pag. 2-a)
— S. Titarenko: Marele continuator al operei lui Lenin.
— Arkadi Perventev: Intîlnirea.
— Petre Golea: La Gori. (pag. 3-a)
— M. Mihailov: Argumentele inconsistente ale adversarilor securităţii europene.
— V. Kruglov: Nou născut... (pag. 4-a)

Sub steagul victorios al lui Lenin-Stalin

Popoarele Uniunii Sovietice, oamenii muncii din lumea întreagă comemorează la 5 martie un an de la moartea lui I. V. Stalin, discipol credincios şi cel mai apropiat tovarăş de luptă al lui Lenin.

Corifeu al ştiinţei, strateg şi conducător al mişcării revoluţionare mondiale, marele Stalin a apărat cu hotărîre de neclintit tezaurul învăţăturii leniniste, a sintetizat experienţa construirii socialismului în U.R.S.S. şi experienţa mişcării internaţionale contemporane de eliberare, îmbogăţind cu noi teze învăţătura marxist-leninistă într-un şir de probleme.

I. V. Stalin şi-a închinat întreaga viaţă cauzei eliberării oamenilor muncii de exploatare, a slujit cu devotament şi abnegaţie opera de construire a socialismului şi comunismului în Uniunea Sovietică. În întreaga sa activitate, el a dovedit voinţă de fier, curaj şi hotărîre de nezdruncinat în lupta împotriva claselor exploatatoare. Nenumăratele greutăţi şi lipsuri, închisorile ţariste şi deportările n-au putut înfrîna credinţa lui puternică în victoria revoluţiei socialiste. În lupta crîncenă împotriva ţarismului şi capitalismului, el a fost însufleţit de măreţele idei ale marxism-leninismului, care au arătat clasei muncitoare calea spre cucerirea puterii şi spre crearea unei societăţi noi. De-a lungul vieţii sale el a avut o încredere profundă în popor, în energia revoluţionară nesecată şi în iniţiativa creatoare a muncitorilor şi ţăranilor.

El a văzut în Lenin geniul care a dezvoltat opera lui Marx şi Engels în noile condiţii istorice. Lenin a elaborat o nouă teorie a revoluţiei socialiste, demonstrînd posibilitatea victoriei socialismului într-o singură ţară luată aparte, a dezvoltat învăţătura marxistă despre dictatura proletariatului, a arătat că problema naţional-colonială constituie o parte integrantă a revoluţiei proletare. În Lenin, I. V. Stalin a văzut pe făuritorul partidului de tip nou şi împreună cu Lenin a apărat cu fermitate nezdruncinată bazele ideologice, organizatorice, tactice şi teoretice ale partidului marxist.

La catafalcul marelui întemeietor al Partidului Comunist şi al Statului Sovietic — V. I. Lenin, I. V. Stalin a făcut în numele partidului şi poporului jurămînt de credinţă faţă de poruncile lui V. I. Lenin, — de a păstra unitatea partidului, de a păzi şi întări dictatura proletariatului, alianţa dintre muncitori şi ţărănime, prietenia popoarelor, de a ţine sus steagul internaţionalismului proletar. I. V. Stalin a rămas credincios acestor porunci pînă la sfîrşitul vieţii sale. El a urmat în totul pe Lenin, a chemat pe oamenii sovietici să trăiască şi să muncească în chip leninist, să lupte şi să învingă pe dusmanii interni şi externi. Sub conducerea Comitetului Central, în frunte cu I. V. Stalin, Partidul Comunist a zdrobit pe trădători şi capitularzi, a apărat leninismul şi a condus ţara pe calea construirii socialismului.

În anii planurilor cincinale dinainte de război, poporul sovietic, sub conducerea Partidului Comunist în frunte cu Comitetul Central, a transformat Uniunea Sovietică într-un stat cu o puternică industrie socialistă, cu o agricultură mare, înaintată, într-un puternic bastion al democraţiei şi socialismului. Marea forţă şi vitalitate a orînduirii sociale şi de stat sovietică a fost verificată cu strălucire în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Bizuindu-se pe cuceririle dobîndite în întărirea Statului Sovietic, poporul a făcut faţă cu cinste acestei încercări, salvînd omenirea de pericolul barbariei fasciste. La chemarea partidului, care desemnase pe I. V. Stalin în fruntea forţelor armate ale U.R.S.S., poporul sovietic a dat o ripostă nimicitoare fascismului german şi militarismului japonez.

Victoria Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial a însemnat un moment de cotitură în istoria dezvoltării forţelor democraţiei şi socialismului din lumea întreagă. Un şir de ţări din Europa şi Asia, eliberate de către Armata Sovietică, s-au desprins din sistemul capitalist. Popoarele din aceste ţări, luîndu-şi soarta în propriile lor mîini au statornicit regimul de democraţie populară. Pe acelaşi drum a pornit şi marele popor chinez, care după o perioadă îndelungată de lupte eroice a izbutit să scuture lanţurile robiei imperialiste şi ale feudalilor şi compradorilor chinezi. În urma acestor victorii a luat naştere lagărul păcii, democraţiei şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică.

În urmă cu mulţi ani, I. V. Stalin a arătat că în cursul dezvoltării ulterioare a revoluţiei internaţionale se vor forma două centre pe scară mondială: un centru socialist, care va atrage spre sine ţările ce gravitează spre socialism şi un centru capitalist, care va atrage spre sine ţările ce gravitează spre capitalism. Această prevedere s-a îndeplinit pe deplin în zilele noastre.

Poporul muncitor din Republica Populară Română, eliberat de către glorioasa Armată Sovietică, este mîndru că face parte din lagărul democraţiei şi socialismului. El păstrează veşnică recunoştinţă eliberatoarei sale, Uniunii Sovietice, care i-a dat posibilitatea să dobîndească o adevărată independenţă naţională şi să păşească pe drumul progresului şi socialismului. În perioada care a trecut de la eliberarea ţării noastre şi pînă astăzi, oamenii muncii din Republica noastră Populară au simţit şi simt în permanenţă sprijinul frăţesc al poporului sovietic. Cu acest sprijin noi păşim ferm înainte pe drumul industrializării ţării, al dezvoltării agriculturii, al înfloririi culturii, pe drumul spre creşterea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Poporul nostru muncitor are în faţa sa exemplul înaintat al poporului sovietic, se inspiră în munca sa din marile succese pe care le dobîndesc oamenii sovietici în traducerea în viaţă a hotărîrilor istorice ale Plenarei din septembrie a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, şi a hotărîrilor ulterioare ale partidului şi guvernului. Aceste hotărîri constituie un măreţ program de dezvoltare rapidă a industriei uşoare şi alimentare şi a tuturor ramurilor agriculturii; ele vorbesc despre grija permanentă a Partidului Comunist şi Guvernului Uniunii Sovietice pentru satisfacerea maximă a nevoilor materiale şi culturale mereu crescînde ale oamenilor sovietici.

Sub conducerea Partidului Comunist, în frunte cu Comitetul Central, poporul sovietic înfăptuieşte astăzi trecerea treptată de la socialism la comunism. I. V. Stalin, dezvoltînd în mod creator învăţătura leninistă despre posibilitatea victoriei socialismului într-o singură ţară, a fundamentat teza posibilităţii construirii comunismului în U.R.S.S., chiar şi în cazul în care încercuirea capitalistă ar continua să existe. Pe baza indicaţiilor lui V. I. Lenin despre căile de construire a comunismului în U.R.S.S., I. V. Stalin a arătat care sînt condiţiile preliminare principale necesare trecerii treptate de la socialism la comunism.

După moartea lui I. V. Stalin, poporul sovietic s-a unit şi mai strîns sub steagul leninismului în jurul Comitetului Central al P.C.U.S. şi Guvernului Sovietic.

Munca şi năzuinţele constructive, paşnice ale poporului sovietic sînt pe deplin reflectate de întreaga politică externă a Guvernului Sovietic, politică a cărei linie permanentă constă în asigurarea păcii în lumea întreagă. Guvernul Sovietic militează cu consecvenţă pentru rezolvarea pe cale paşnică a problemelor internaţionale litigioase. Această politică a găsit un profund ecou în rîndurile oamenilor iubitori de pace din lumea întreagă, care văd în Uniunea Sovietică bastionul învincibil al voinţei popoarelor de a apăra cauza păcii în lume.

Popoarele iubitoare de pace au urmărit cu deosebită atenţie şi dragoste propunerile constructive ale delegaţiei Uniunii Sovietice la conferinţa de la Berlin. Ele au dat înalta lor apreciere poziţiei şi atitudinii Uniunii Sovietice, propunerilor pe care reprezentantul U.R.S.S. le-a făcut la conferinţă în toate problemele luate în discuţie. Desfăşurarea conferinţei de la Berlin şi însuşi faptul că ea a avut loc, dovedeşte voinţa hotărîtă a popoarelor de a rezolva pe calea tratativelor diferitele probleme internaţionale. Popoarele ţin minte cuvintele lui I. V. Stalin care a arătat că pacea poate fi menţinută şi apărată, dacă popoarele vor lua în propriile lor mîini cauza menţinerii păcii şi o vor apăra pînă la capăt.

Măreţele idei ale lui Lenin şi Stalin călăuzesc întreaga omenire muncitoare pe drumul păcii, democraţiei şi socialismului.

Pe întinsul Uniunii Sovietice

Primul detaşament de comsomolişti din Moscova a sosit la Barnaul

La 1 martie a sosit la Barnaul primul detaşament de comsomolişti ce au manifestat dorinţa patriotică de a participa la valorificarea pămînturilor noi.

Cu toate că era o oră timpurie şi afară un puternic ger siberian, în gară domnea o deosebită animaţie. În întîmpinarea tinerilor moscoviţi au venit reprezentanţii organizaţiilor de partid, comsomoliste şi ai altor organizaţii. Printre ei se aflau mulţi tineri muncitori şi funcţionari din oraş, care întocmai comsomoliştilor din Moscova vor pleca la rîndul lor să lucreze în S.M.T.-uri şi colhozuri. În acordurile unui marş, trenul a intrat în gară. Drumul lung parcurs pe calea ferată pînă la Altai a luat sfîrşit. Comsomoliştii din Moscova, trimişii uzinei „Stalin" pentru construcţia de automobile, ai uzinei de automobile cu consum redus, ai S.M.T.-urilor din regiunea Moscova au salutat asistenţa cu deosebită căldură. Trofimov, reprezentantul comitetului executiv al sovietului orăşenesc de deputaţi ai celor ce muncesc din Barnaul a deschis mitingul închinat sosirii în Altai a primului grup al tinerilor entuziaşti veniţi să valorifice pămînturile noi.

După el a luat cuvîntul Perov — lăcătuş la uzina de automobile cu consum redus.

— Am sosit aici, a spus el, pentru ca împreună cu voi, umăr la umăr, să rezolvăm sarcina pusă în faţa întregului popor de a lărgi suprafeţele însămînţate din Altai şi de a da ţării milioane de puduri de grîu din Siberia. Înainte de a pleca spre răsărit am făgăduit partidului şi guvernului că nu vom precupeţi nici un efort pentru valorificarea uriaşelor suprafeţe de pămînt înţelenit din Altai.

A doua zi, comsomoliştii din Moscova au primit foi de drum pentru diferite raioane şi S.M.T.-uri. Reprezentanţii organizaţiilor raionale le-au vorbit despre caracteristicile şi condiţiile de muncă în aceste locuri. Voluntarii au primit posibilitatea de a pleca în locurile alese de ei. Brigada de tractorişti din S.M.T.-Novoputsk, care a sosit în Altai pleacă să lucreze la Kulunda, la S.M.T.-ul din Novo-Egorevsk etc.

În seara zilei de 2 martie, primul grup de comsomolişti din Moscova a plecat spre locurile unde îl aşteaptă o muncă importantă şi atrăgătoare.

Cele mai tinere oraşe din U. R. S. S.

Institutul de stat pentru proiectarea oraşelor elaborează în prezent planuri generale de construcţie şi reconstrucţie a 31 de oraşe din U.R.S.S.

Potrivit planului general elaborat de acest institut, se construieşte oraşul Volţski, situat pe malul sting al Volgăi, în faţa Stalingradului. La elaborarea proiectului s-a ţinut seama de condiţiile climaterice şi particularităţile terenului, de aşezarea favorabilă a oraşului, de-a lungul rîului Ahtuba — un afluent al Volgăi. Proiectanţii au prevăzut crearea în jurul oraşului a unei centuri de plantaţii forestiere care să bareze calea vînturilor uscate, caracteristice pentru stepele din regiunea Volgăi.

În acest oraş tînăr, care a luat fiinţă abia cu trei ani în urmă, au şi apărut 11 cvartale cu case de locuit, au fost construite zeci de magazine, biblioteci şi şcoli.

În baza planurilor elaborate de institut se construiesc de asemenea oraşul Isfar — cel mai tînăr oraş al Tadjikistanului Sovietic, oraşul Okteabrski — în Başkiria şi numeroase alte oraşe tinere din Uniunea Sovietică.

În total, în anii Puterii Sovietice în U.R.S.S. au fost construite peste 500 de oraşe noi.

Opere noi ale compozitorilor din Ucraina

Direcţia instituţiilor muzicale de pe lîngă Ministerul Culturii al R.S.S. Ucraina a adunat numeroase opere care au căpătat o înaltă apreciere din partea Uniunii Compozitorilor sovietici din Ucraina. Printre acestea se află poemul eroic pentru orchestră simfonică al lui G. Finarovski, poemul simfonic „Guranişvili", în care compozitorul G. Taranov a folosit creaţia de cîntece a popoarelor rus, gruzin şi ucrainean, cîntecul coral al lui A. Filippenko „Toate inimile se îndreaptă spre tine" — despre dragostea poporului ucrainean faţă de fratele său mai mare — poporul rus.

Tema prieteniei seculare dintre popoarele rus şi ucrainean răsună în corurile compozitorilor din Lvov — E. Kozak „În aceeaşi familie" şi N. Kolessa „Cînt despre Rada din Pereiaslav", în cîntecul lui M. Polonski „Sîntem veşnic cu tine, Rusie", precum şi în cantatele lui S. Jdanov „Bucuraţi-vă, Carpaţi", „Pe noi ne duce înainte Rusia". Cîntecul popular ucrainean „Foşneşte dumbrava" a fost aranjat pentru cor bărbătesc cu orchestră de compozitorul K. Dankevici.

Tot aici se găsesc operele compozitorilor P. Gaidamaka — „Cînt despre Bogdan Hmel", I. Meitus — „Lumină deasupra lumii" şi altele.

Ministerul Culturii din R.S.S. Ucraina, Uniunea Compozitorilor sovietici din Ucraina şi Uniunea Scriitorilor din Ucraina au anunţat un concurs republican de cîntece de masă, cor şi ansamblu vocal, închinate aniversării a 300 de ani de la reunirea Ucrainei cu Rusia.

Jubileul lui Suleiman Rustam

Opinia publică din Azerbaidjan a sărbătorit nu de mult aniversarea a 30 de ani de activitate creatoare a remarcabilului poet Suleiman Rustam, întemeietorul poeziei proletare azerbaidjane, laureat al Premiului Stalin, cunoscut prin poemele şi versurile sale pline de avînt care cîntă faptele de eroism în muncă ale poporului azerbaidjan.

Suleiman Rustam este autorul poemului drame în versuri „Kagaci Nabi", a unor cîntece populare de masă a căror muzică a fost compusă de Uzeir Gadjibekov şi alţi compozitori de seamă.

Poetul a primit numeroase urări de la cititori, scriitori şi poeţi din republicile fraţeşti.

Candidaţii întregului popor

În aceste zile, în circumscripţiile electorale de pe întinsul Uniunii Sovietice au loc numeroase întîlniri între alegători şi candidaţii blocului popular al comuniştilor şi al celor fără de partid. Acolo pot fi întîlniţi savanţi cunoscuţi şi învăţători modeşti de la ţară, muncitori, ingineri — inovatori din industria sovietică, brigadieri, colhoznici, scriitori, mecanizatori ai agriculturii, activişti de partid şi ai sovietelor.

La 14 martie, cei mai buni fii şi fiice ale Uniunii Sovietice vor fi aleşi deputaţi în Sovietul Suprem al U.R.S.S. În aceste zile ei sînt prezentaţi alegătorilor de către oameni de vază, se vorbeşte despre activitatea lor profesională şi pe tărîm social.

...Oraşul Kizel, regiunea Molotov. În palatul de cultură are loc întîlnirea dintre alegători şi candidatul Dmitrii Timofeevici Grigorenko. Familia sa e bine cunoscută pe întinsul întregului bazin carbonifer. El a fost primul dintre minerii din Kizel care a învăţat să conducă o combină carboniferă, iar după aceea a iniţiat în această muncă şi pe alţi tineri minori. Lui D. Grigorenko i s-a conferit titlul de „Miner fruntaş". El este cunoscut şi prin activitatea desfăşurată pe tărîm social.

...Centrul raional Licikovo, regiunea Novgorod. Aici alegătorii stau de vorbă cu un alt candidat — învăţătoarea Clavdia Fedorovna Nikolaeva. De 14 ani e învăţătoare în satul natal, Ohta. Ea este cunoscută ca un minunat pedagog. Învăţătoarea Nikolaeva e fost aleasă deputat în sovietul sătesc, ea munceşte ca agitatoare şi în calitate de conducător al cercului metodologic al învăţătorilor.

...Ufa, capitala R.A.S.S. Başkiria. Aici are loc o întîlnire a alegătorilor cu candidatul lor — profesorul I.G. Kadirov. Oameni respectaţi vorbesc despre marile merite ale profesorului Kadirov în domeniul ştiinţei medicale şi al pregătirii tinerelor cadre ştiinţifice başkire.

...Taşkent, capitala Uzbekistanului. Aici va candida printre alţii Evdokia Fedorovna Vizgalova, ţesătoare la combinatul textil „Stalin". Ea a atins viteze necunoscute în trecut la războaiele de ţesut, a dat aproape 14.000 metri ţesături peste plan. Metodele ei de muncă incluse în programele de învăţămînt sînt studiate de către viitorii textilişti în şcolile de pe lîngă fabrici şi uzine.

În biografia fiecărui candidat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. se află oglindite cu o deosebită putere viaţa creatoare şi faptele vitejeşti de munca ale oamenilor sovietici.

Agitaţie cu fapte concrete

Satul Petreşti este învăluit de amurgul serii. Pe străzi e mare forfotă. Agitatorii, şi în special cei tineri, care vor vota pentru prima oară, se îndreaptă spre punctul de agitaţie. Frumos împodobit cu covoare, lozinci şi fotomontaje, el are un aspect cu adevărat sărbătoresc. Aici, alegătorii pot citi ultimele numere de ziar, o revistă nouă, pot asculta convorbiri ţinute de agitatori, pot primi răspunsuri la întrebările care îi interesează.

Agitatorii organizează în mod sistematic convorbiri cu alegătorii. Tov. Pendus, care de şapte ani lucrează ca agitator a povestit alegătorilor, la o convorbire, că, mulţumită grijii partidului şi guvernului faţă de colhoznici, arteluţ lor agricol s-a întărit în ultimul doi ani din punct de vedere organizatoric şi gospodăresc. Numărul vitelor s-a mărit de 4 ori, iar numărul porcilor de 10 ori.

Ilustrînd creşterea bunăstării a muncitorilor satului colhoznic, agitatorul a arătat că numai în anul trecut peste 40 colhoznici din sat şi-au cumpărat aparate de radio, 30 familii maşini de cusut, peste 60 familii şi-au cumpărat vaci, 15 familii şi-au construit case noi, aproape 100 colhoznici au biciclete.

Cu un nou avînt se desfăşoară în prezent întrecerea socialistă între colhoznicii din raionul Ungheni în cinstea alegerilor în Sovietul Suprem al U.R.S.S. Ei se întrec pentru o bună pregătire a lucrărilor de primăvară.

Ziua internaţională a femeii

Femeia sovietică — constructoare a comunismului

Popoarele Uniunii Sovietice, împreună cu oamenii muncii din lumea întreagă, sărbătoresc la 8 martie Ziua internaţională a femeii.

În marea Ţară a Socialismului, femeilor le sînt deschise cele mai largi posibilităţi de dezvoltare. Ele participă activ la conducerea statului, fiind o forţă uriaşă în economia naţională şi viaţa culturală a Uniunii Sovietice.

Anul acesta, poporul sovietic sărbătoreşte Ziua internaţională a femeii într-o atmosferă de puternic avînt politic şi în muncă, de luptă a întregului popor pentru înflorirea continuă a patriei sale, în condiţiile luptei active dusă de Uniunea Sovietică pentru slăbirea încordării internaţionale şi preîntîmpinarea unui nou război, pentru pace între toate popoarele.

Muncitoarea satului colhoznic

În faţa punctului de agitaţie, frumos pavoazat, din satul Falenki, regiunea Kirov, domneşte o deosebită animaţie. Aici s-au adunat într-un număr mare colhoznicii din artelul agricol „Stalin". Au venit aici pentru a cunoaşte viaţa şi activitatea celor cărora le-au acordat încrederea lor propunîndu-i candidaţi în alegerile pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S.

În faţa unei numeroase asistenţe a luat cuvîntul agronomul Obuhov, secretarul organizaţiei de partid din colhoz. El face portretul candidatei Evdokia Andreevna Şalighina, cea mai bună colhoznică din artel.

De 20 de ani lucrează Evdokia Andreevna la ferma colhozului pentru creşterea porcilor. În această perioadă, ea a crescut peste 4.000 de purcei. În 1953 a obţinut cîte 21 de purcei de la fiecare scroafă. În cursul anului trecut ea a totalizat peste 1060 zile-muncă.

Din tinereţe Evdokia Andreevna a depus o muncă intensă. La începutul anului 1934, conducerea artelului a hotărît să întărească cadrele în ramura zootehniei şi să trimeată acolo cît mai mulţi tineri. Evdokia Andreevna a fost trimisă la o fermă împreună cu alte tinere. Muncind cu dragoste şi cu deosebită energie, ea s-a evidenţiat în muncă la această fermă. Peste cîţiva ani, împreună cu o delegaţie colhoznică, ea a vizitat expoziţia agricolă unională din Moscova. Acolo a văzut Evdokia Andreevna minunatele rezultate ale muncii colhoznicilor de pe întinsul Uniunii Sovietice. Ea a fost cuprinsă de o dorinţă uriaşă de a munci şi mai bine. Întorcîndu-se acasă, a căutat să transpună în practică toate cele ce a văzut la expoziţie.

Pentru îndeplinirea cu succes a planului pentru dezvoltarea creşterii porcilor pe anul 1943 a fost distinsă cu insigna „Fruntaş al întrecerii socialiste în agricultură".

În anii de după război, Evdokia Andreevna a înregistrat succese şi mai însemnate în muncă. Numărul porcilor a crescut simţitor şi odată cu aceasta s-au mărit veniturile fermei pentru creşterea porcilor. În curînd se vor împlini 14 ani de la data intrării Evdokiei Andreevna în partid. În această perioadă îndelungată ea a căutat să muncească cît mai bine, ajutînd şi pe alţii în muncă, dîndu-le sfaturi preţioase şi ajutor.

Iată, de pildă, tînăra colhoznică Tasia Uşakova care a fost ajutată foarte mult de către Evdokia Andreevna. Numai după patru ani de muncă în colhoz, Tasia Uşakova a obţinut de la fiecare din cele 11 scroafe cîte 20 de purcei.

Multă lume cunoaşte munca Evdokiei Andreevna.

Tuturor celor care o întreabă care e lucrul cel mai important din viaţa ei, ea le răspunde:

— Lucrul cel mai principal este munca şi dragostea cu care munceşti. Dacă-ţi iubeşti munca vei obţine neapărat succese. Şi eforturile tale vor fi întotdeauna apreciate de popor.

Tinerele kirghize învaţă

O clădire cu trei etaje. La intrarea principală o inscripţie: „Institutul pedagogic de fete din Kirghizia". Este cel mai tînăr institut de învăţămînt superior din oraşul Frunze.

În acest institut învaţă peste 400 de fete, în majoritate kirghize. Ele au venit aici din cele mai îndepărtate regiuni muntoase din Tian-Şan, Issik-kul, Kîrghizia de Sud etc. Aici poate fi întîlnită Riskocerova din raionul Budionnii, Kaîrbiubiu Baiseitova din raionul Bistrovsk şi multe altele.

Partidul Comunist şi Statul Sovietic manifestă o grijă uriaşă pentru instruirea femeilor kirghize. Afară de institutul pedagogic de fete, în republică a fost deschisă o şcoală pedagogică cu 300 de locuri. Pe lîngă şcoala de medicină din Frunze funcţionează un internat cu 100 de locuri; în această şcoală, fetele kirghize se pregătesc pentru a deveni surori medicale şi moaşe.

În clasele a 9-a şi a 10-a ale şcolilor medii din centrele orăşeneşti şi raionale au fost create 15 internate de fete. Existenţa acestor internate a oferit posibilitatea tinerelor kirghize din cele mai îndepărtate aule să termine studiile medii şi să se înscrie la institute.

În instituţiile ştiinţifice şi cultural-educative, în institute superioare de învăţămînt, în şcoli tehnice din republică muncesc şi învaţă peste o mie de femei. Femeile urmează aspirantura, susţin disertaţii, desfăşoară o vie activitate ştiinţifică. Numai în cursul anului trecut, 3 femei kirghize au devenit candidate în ştiinţă.

Tineretul kirghiz îşi însuşeşte noi şi noi cunoştinţe. În şcolile elementare de şapte ani şi medii învaţă peste 50.000 de fete kirghize. Mii de tinere îşi continuă studiile în institutele de învăţămînt superior şi în şcoli tehnice din Frunze, Oşa, Prjevalsk, Djalal-Abada şi Moscova. În institutul de stat kirghiz învaţă 819 tinere.

În Kirghizia funcţionează 1627 şcoli, 10 institute de învăţămînt superior şi 26 şcoli tehnice.

Puterea Sovietică a deschis femeilor kirghize calea largă spre cunoştinţe, spre o muncă liberă şi fericită.

Viața A. R. L. U. S.

Roadele muncii colective

In munca de fiecare zi, comitetul A.R.L.U.S. de la Institutul de Științe Economice și Planificare „V. I. Lenin" se sprijină pe un larg activ de membri.

Acest activ este alcătuit din studenți, preparatori, asistenți etc. Membrii activului aduc contribuția lor, potrivit cu priceperea și aptitudinile fiecăruia. Mie, de pildă, imi place desenul și scrisul artistic și de aceea am fost antrenat în pregătirea și montarea diverselor expoziții organizate din inițiativa comitetului A.R.L.U.S. din Institut. Recent am contribuit la proiectarea și executarea expoziției „Invățătura lui Lenin luminează popoarelor calea spre socialism și comunism", care a stirnit un viu interes în rindurile studenților noștri.

Pregătirea expoziției a necesitat mult timp, deoarece s-au executat numeroase tablouri și grafice care înfățișează înflorirea economiei Uniunii Sovietice, în contrast cu decăderea economiei țărilor capitaliste. Impreună cu mine au lucrat cu multă dragoste numeroși studenți de la diferitele facultăți ale Institutului, ca, de pildă, Mustafa Alșa, din anul III al Facultății de Finanțe și Credit, Octavian Fusaru, din anul II și Zizi Dobrică, din anul III al Facultății de Planificare, asistenții Nicolai Valentin, Doroti Solomon, Mircea Sittner și alții.

Același elan s-a manifestat și la pregătirea expoziției „Cartea economică sovietică, mijloc puternic pentru formarea cadrelor economice de înaltă calificare".

Cu prilejul conferințelor și manifestărilor organizate de comitet mi se dă ca sarcină confecționarea diferitelor fotomontaje și afișe, care izbutesc să atragă atenția studenților asupra importanței manifestărilor.

Un prețios sprijin dă activul larg al cercurilor în mobilizarea membrilor A.R.L.U.S. la conferințe, convorbiri sau la manifestările organizate de „Casa prieteniei romino-sovietice".

Nu de mult au avut loc discuții între studenții institutului nostru și studenții care au absolvit cursurile în U.R.S.S. La această întilnire, în cadrul careia cei întorși din U.R.S.S. au înfățișat minunata viață pe care o duc studenții sovietici, membrii din activul larg au mobilizat peste 300 de studenți.

Cei peste 40 de studenți, asistenți, profesori, etc. care fac parte din activul larg al cercurilor, nu sînt lăsați în voia soartei. Birourile cercurilor țin ședințe de instructaj lunare sau după necesități, cu care prilej se analizează munca depusă și se trasează sarcini de viitor.

Succesele obținute de comitetul A.R.L.U.S. de la I.S.E.P. în desfășurarea activității sale arată limpede importanța activului larg. Aceste succese ne obligă și ne stimulează să mărim neîncetat numărul membrilor cu sarcini concrete, extinzînd mereu activul larg al cercurilor.

I. SOLOMOVICI
student, I.S.E.P. „V. I. Lenin"

Cînd raionul se dezinteresează de cerc...

După terminarea anului școlar 1952—1953, cercul A.R.L.U.S. dela liceul nostru a rămas neorganizat aproape 7 luni. Deși comitetul raional Drăgănești se află numai la cîțiva pași de noi, nici un tovarăș nu s-a deplasat pentru a se interesa de viața cercului nostru. Aceasta, probabil fiindcă activiștii Comitetului raional nu consideră necesară buna organizare a unui cerc în care sînt cuprinși elevi și profesori.

Abia de cîteva săptămîni tov Nicolae Vesela, secretarul comitetului, s-a deplasat la liceu și mi-a comunicat că de azi înainte voi fi președinta cercului din cadrul liceului. Tovarășul secretar însă nu mi-a arătat lămurit ce sarcini îmi revin în această calitate, și de aceea, dacă aș fi întrebată ce am de făcut, n-aș putea răspunde.

Această „organizare" făcută de către raion a avut ca urmare desfășurarea unei activități la voia întîmplării. Așa, de pildă, cercul nostru a organizat recenzia unor cărți de literatură. Trebuie să spun, însă, că din lipsă de experiență lucrul acesta a fost făcut defectuos. Astfel, cărțile care au fost alese spre recenzare nu vorbeau nimic despre realitatea sovietică; or, eu cred că cercul are menirea să popularizeze viața oamenilor sovietici. Ținînd seama de specificul nostru de muncă, cercul trebuie să facă cunoscută experiența cadrelor didactice sovietice și metodele lor pedagogice. Aceasta este necesar pentru ca profesorii liceului nostru să fie mai înarmați în munca lor de educare a tinerii generații.

Comitetul raional Drăgănești are datoria ca în locul contactului superficial cu cercul nostru, să treacă în mod hotărît și temeinic la organizarea cercului și să-l orienteze continuu în muncă.

Paraschiva TOMA
profesoară, liceul mixt Drăgănești
regiunea București

Pentru folosirea unui activ larg !

La Editura de Stat pentru Literatură și Artă există un cerc A.R.L.U.S. care numără peste 100 de membri.

De activitatea culturală răspunde tov. Coca Săndulescu, membră în biroul cercului. Dar tov. Săndulescu trebuie să rezolve și numeroase chestiuni organizatorice, intrucît responsabilul organizatoric se ocupă mai puțin de asemenea sarcini. Aglomerată și risipită în felurite atribuțiuni, responsabila culturală nu poate să asigure realizarea obiectivelor din plan. In luna februarie, de pildă, urma să se organizeze o convorbire pe marginea unei teme de actualitate. Organizarea acestei manifestări necesita luarea unor măsuri: procurarea materialului documentar de la comitetul raional, desemnarea celui care va face expunerea, mobilizarea tovarășilor etc. Sarcina nu a fost însă dusă la îndeplinire, după cum nici materialele de agitație vizuală nu au fost împrospătate. Aceasta dovedește că tov. Coca Săndulescu singură, nu va izbuti să facă munca întregului birou sau cerc.

Necesitatea antrenării unui număr cît mai mare de membri se face cu atît mai simțită cu cît tovarășii din instituția noastră sînt dornici să cunoască metodele de popularizare a cărții în Uniunea Sovietică și, în general, problemele editoriale; de asemeni, ar dori să studieze manuale de teoria literaturii și de istorie a artelor.

Cercul nostru ar trebui să aibă în vedere aceste dorinți și să se străduiască a le satisface în măsura posibilităților. E de înțeles însă că, atîta vreme cît munca nu este repartizată judicios, nici o sarcină mică sau mare, nu va putea fi dusă la bun sfîrșit. De aceea, eu sînt convinsă că munca se va înviora dacă se va lupta pentru crearea în jurul biroului a unui larg activ de membri.

Ceea ce mă surprinde este faptul că activiștii comitetului raional A.R.L.U.S.-Stalin n-au avut curiozitatea de a ști dacă în cercul nostru se cunoaște problema activului larg. Tov. Cristina Macodeanu, instructoare raională, n-a controlat niciodată dacă în cadrul cercului nostru este alcătuit și folosit un asemenea activ.

Eu consider că, pe viitor, comitetul raional și instructorii săi nu trebuie să mai țină „secret" diversele metode de muncă, mai cu seamă cînd e vorba de un mijloc atît de prețios cum este activul larg.

Doina MIRONESCU
ESPLA-București

SCRISORI către REDACȚIE

In așteptare...

Tovarășe redactor,

Vă scriu din Baia de Aramă, un colț îndepărtat al regiunii Craiova. Sînt convins că scrisoarea va ajunge la dumneavoastră, cu toate că drumurile pe la noi sînt cam anevoioase, mai ales acum, în timpul iernii. Spun acest lucru, știind că pe tovarășii de la P.T.T. nu-i sperie cei 50 de kilometri pe care trebuie să-i parcurgă cu autobuzul pînă la cea mai apropiată gară, așa cum i-au speriat pe activiștii comitetului regional A.R.L.U.S.-Craiova.

Aș vrea să vorbesc despre munca noastră, despre greutățile pe care le întîmpinăm. Deși din luna octombrie a anului 1953 n-a mai dat pe la Baia de Aramă nici un tovarăș de la regiune, totuși noi am căutat să ne îndeplinim sarcinile. Am mers în cercuri, le-am îndrumat munca, ajutîndu-le să popularizeze în rîndul țărănimii muncitoare actualitatea sovietică, lupta oamenilor sovietici pentru construirea comunismului. In activitatea noastră s-au manifestat însă multe lipsuri și greșeli. O serie de cercuri sătești, ca acelea din comunele Ripa, Sohodol, Ponoarele, Pocruia, Girdoaia, ș. a, continuă să desfășoare o activitate formală, schematică, încă nu am reușit să antrenăm în muncă pe toți membrii comitetului raional. Biroul raional a analizat în ședințe lipsurile muncii, a reușit să lichideze unele dintre ele. Cu toate acestea, în activitatea noastră se resimte lipsa unui sprijin din partea comitetului regional. E adevărat că primim dela regiune instrucțiuni scrise sau telefonice, participăm la ședințele de prelucrare a planurilor trimestriale. Ajutorul regiunii ar fi însă mult mai eficace dacă tovarășii de acolo ar veni în raionul nostru pentru a cunoaște mai bine situația din cercuri, pentru a ne arăta cum trebuie să lucrăm.

Intr-un anumit fel, noi am înțeles această situație. Ceea ce totuși încă nu am putut înțelege, este faptul că nici activiștii Consiliului General A.R.L.U.S. care au cutreierat raioanele regiunii Craiova nu au ajuns pînă la noi.

După ce au controlat întreaga regiune, cu unele excepții, activiștii dela Consiliu au constatat o serie de lipsuri ale comitetului regional, printre care și o slabă îndrumare a raioanelor. La propunerea lor, biroul comitetului regional a luat hotărîrea ca activiștii de la regiune să se deplaseze în raioane pe bază de plan, și totodată să participe la ședințele de birou ale comitetelor raionale. In sfîrșit, cînd speram și noi să ne vină ajutorul mult așteptat, mare ne-a fost surpriza cînd în loc de activiști am primit,.. iarăși instrucțiuni scrise. Probabil că hotărîrea luată de biroul comitetului regional cu privire la îndrumarea raioanelor nu se referă și la raionul nostru! In orice caz, în hotărîre nu se specifică acest lucru — și dacă este așa, am vrea s-o știm și noi.

Victor NIMARA
secretarul comitetului raional
Baia de Aramă, regiunea Craiova

Din activitatea unui cerc fruntaș

Cercul A.R.L.U.S. din cartierul „Pușkin", raionul Botoșani duce o activitate bogată. Membrii biroului au reușit să atragă în muncă un activ larg de 80 oameni, care, primind diferite sarcini, duc o muncă planificată, ținînd un contact permanent cu cei peste 800 membri ai cercului A.R.L.U.S.

Astfel, în cursul lunii ianuarie cercul a ținut trei conferințe, la care au participat numeroși oameni ai muncii. Biroul cercului a reușit să organizeze șase grupe de citit. Săptăminal, grupele prelucrează diferite articole din ziarele „Scinteia" și „Veac Nou", citesc broșuri despre probleme actuale din U.R.S.S.

De două ori pe lună, membrii cercului se îngrijesc a împrospăta fotomontajele expuse.

In cadrul cercului funcționează două cursuri populare de limba rusă. Acestea au ținut seminariile recapitulative în cursul lunii februarie, elevii obținînd rezultate mulțumitoare.

C. NISTOR
corespondent

Rolul microelementelor în agricultură

O. Dobroliubovski
Candidat în științe chimice

Vara trecută, m-am întîlnit într-un raion din regiunea Odessa cu un vechi cunoscut. E de specialitate agronom și are o practică de mulți ani. Era înscris la Institutul nostru de agronomie, secția fără frecvență, și venea la Odessa la sesiunea de examene. Era o zi răcoroasă și ne-am hotărît să mergem la cîmp pe jos. Firește că pe drum am început să discutăm despre institut, despre legăturile științei cu producția colhoznică și despre posibilitățile concrete de a asigura, în cel mai scurt timp, avîntul vertiginos al tuturor ramurilor agriculturii, așa cum a hotărît partidul.

Interlocutorul meu nu mai era tînăr. I-am amintit de prima zi a cunoștinței noastre, cînd el, într-un laborator al institutului, s-a prezentat unui conferențiar, spunînd cu un zîmbet timid: „M-am hotărît la bătrînețe să mă fac student!".

Se vede că acest fapt îl turbura întrucîtva și îl neliniștea, și aceste vorbe ale lui preîntîmpinau o eventuală întrebare. M-am gîndit atunci: „Intr-adevăr, nu-i ușor să te apuci la 40 de ani de manuale, alături de studenții din anul I". Și, cum se întîmplă adesea într-o convorbire, agronomul, ca și cum mi-ar fi ghicit gîndurile, îmi destăinui acum următoarele:

— Dacă vrei, mă crezi; dacă nu, nu; dar vreau să vorbesc deschis: am început să privesc cu alți ochi multe, foarte multe. Aratul, însămînțatul, treeratul — toate acestea le cunosc. Dar acum știu că același pămînt, dacă îl lucrezi în chip nou, poate da de două-trei ori mai mult decît dădea înainte. Ai să întrebi: cum? Am să-ți răspund: pentrucă, cum spunea Mihail Vasilievici Lomonosov: „chimia își întinde departe mîinile în treburile omenești". In vremurile noastre, aceste cuvinte răsună mai puternic decît atunci. Vreau să-ți arăt concret ce poate face un agronom dintr-un colhoz dacă știe să se descurce în problemele chimiei moderne.

Ne-am apropiat de cîmp. Nu departe, se vedea o combină care recolta grîu. Agronomul a continuat:

— Colhoznicii știu de multă vreme cum se obține o recoltă bună: lucrarea rațională a pămîntului, asolamente cu ierburi perene, mijloace tehnice etc. Uitați-vă cum se zbat brigadierii noștri pentru îngrășăminte chimice! Să ni se dea mai multe îngrășăminte fosforice, potasice și azotice și încă ceva, ceva folosit deocamdată în mică măsură, dar care are mari perspective.. Vedeți?

Tarlaua de grîu era împărțită în două sectoare egale. Și chiar un om care nu poate deosebi, de pildă, orzul de ovăz ar vedea limpede că într-un sector recolta este mult mai mare decît în celălalt și că grăunțele sînt mai bune.

— Se vede că pămîntul a fost lucrat în chip diferit.

— Nu, greșiți — mi-a răspuns zîmbind tovarășul meu de drum. — Și solul este la fel în cele două sectoare, și metodele de lucru au fost aceleași. Mai mult, cele două sectoare au primit cantități egale de îngrășăminte azotice, potasice și fosforice.

Care este cauza acestei situații? Pe sectorul cu grîu mai bun, s-au introdus în sol compuși ai manganului, cîteva kg. la hectar. Compoziția grîului s-a îmbogățit în albumină, s-au întărit elementele mecanice din tulpină și lanul nu se mai culcă la pămînt.

— Să nu credeți că asta folosește numai grîului — a remarcat agronomul. Să luăm, de pildă, sfecla furajeră. Dacă vom introduce în sol alt microelement — borul, în total 2 kg. la hectar, recolta de sfeclă va crește de cîteva ori. Și calitatea sfeclei va fi mult mai bună. Totul este limpede, dar...

El a început să spună cu mîhnire că este greu uneori să învingi obiceiurile, regulile, „tradițiile" de atîția ani — cu alte cuvinte este greu să învingi tot ce poate fi caracterizat pe bună dreptate ca obicei de a lucra ca în trecut, după rețete consacrate.

M-am gîndit și la altceva: m-am gîndit la rezervele uriașe, nescoase încă la iveală, de care dispunem pentru rezolvarea celor mai urgente sarcini de stat. Și încă la ceva: își dau oare bine seama lucrătorii din agricultură — conducătorii și lucrătorii de rînd — de rolul microelementelor în sporirea recoltelor și în creșterea productivității vitelor care aparțin colhozurilor și sovhozurilor?

Mi se pare că această temă merită să o dezbatem mai amănunțit.

Solul cuprinde toate elementele chimice, dar în cantități diferite. Scoarța terestră cuprinde, de pildă, mult fier, potasiu, calciu, magneziu, fosfor, sulf, azot. Aceste elemente sînt denumite microelemente. Din categoria microelementelor fac parte elementele chimice care se află în sol, în apă și în diferite organisme în cantități mici: manganul, zincul, cuprul, cobaltul, borul, arsenicul și altele.

Oamenii, animalele și plantele nu pot trăi fără diferite microelemente, chiar în cele mai mici cantități. Totalul acestor elemente în organisme variază între 0,001 și 0.000.000.000.001%.

Vestitul savant rus V. I. Bernadski a atras întîia oară atenția asupra rolului deosebit al microelementelor în procesul vieții. Acum, însemnătatea lor pentru organismele vegetale și animale a devenit unanim recunoscută. Multe microelemente intră în compoziția vitaminelor, fermenților, hormonilor și a unei serii de alte substanțe. De microelemente depinde sănătatea omului și a animalelor. Ele influențează asupra recoltei culturilor agricole și a productivității vitelor.

Oamenii de știință sovietici au elaborat o serie de principii științifice pentru folosirea microelementelor în agricultură.

Ingrășămintele de mangan, a căror utilitate a fost dovedită de agronomul nostru, sînt necesare plantelor în cantități foarte mici. După specia plantei agricole, după starea solului și alte condiții, ele sînt folosite în proporție de 1—10 kg. la ha., adică incomparabil mai puțin decît îngrășămintele obișnuite.

Este cunoscută experiența făcută de I. V. Miciurin: cînd savantul a introdus în sol sare de mangan, migdalul a început să rodească nu în al șaselea an, ca de obicei, ci din al doilea an. Inălțimea plantei a fost de trei ori mai mare: 178 cm. în loc de 53 de cm. „Acest salt uriaș de creștere se datorește influenței manganului — scria Miciurin, — ca stimulent chimic, care nu numai că a accelerat procesul de creștere a migdalului, dar a influențat și în al doilea an structura sîmburelui fructelor coapte și creșterea semințelor".

Cu clarviziunea care îl caracteriza, I. V. Miciurin a subliniat: „...Faptul descris mai sus ne oferă deplin temei să sperăm că, în viitorul apropiat, vom putea găsi compuși potriviți și pentru accelerarea creșterii altor plante fructifere".

In lumina acestor fapte, este extrem de îmbucurătoare știrea apărută în ziare că fabrica de acid sulfuric „Frunze" din Azerbaidjan recuperează deșeurile din producția de mangan și a pus la punct producția de microîngrășăminte de mangan. Fabrica a și trimis agriculturii din republică sute de tone din acest nou tip de „stimulent" al productivității culturilor agricole.

Academicianul P. A. Vlasiuk are meritul de a fi organizat serioase cercetări asupra îngrășămintelor de mangan. El a dovedit influența lor pozitivă asupra productivității culturilor de sfeclă de zahăr, grîu, porumb, orz, ovăz, mei, cartofi, tutun, cînepă, bumbac. S-au obținut rezultate bune în diferite soluri la culturile de castraveți, pătlăgele roșii, varză și fragi.

Să luăm, de pildă, îngrășămintele cu bor. Eficacitatea acțiunii lor a fost stabilită în diferite soluri ale țării — în soluri podzolice, lateriți, pămînturi cenușii și turbării, precum și, așa cum s-a văzut în ultima vreme, pe unele cernoziomuri.

Borul are deosebită însemnătate în culturile de in, trifoi, lucernă, rădăcinoase furajere, de diferite leguminoase și de cartofi. S-a constatat că, introducîndu-se compuși ai borului, de pildă acid boric, pînă la 3 kg. la ha., s-a obținut o recoltă suplimentară de 44 chintale la morcovi, de 34 la dovleci, de 43 la pătlăgele roșii, iar recolta de ceapă se ridică pînă la 64 chintale la ha. Nu este oare acesta un exempul concret de rezerve în sporirea producției de legume?

Sînt plante care manifestă o sensibilitate sporită la bor, în special sfecla de zahăr. După recoltele bogate de sfeclă de zahăr, solul este mult sărăcit în ce privește borul și de aceea trebuie introduse în sol cantități suplimentare de bor. Astfel se poate spori de 1,5 ori recolta de sfeclă de zahăr.

Sînt date care arată că a sporit producția la hectar a florii soarelui cu ajutorul unor compuși ai borului. De asemenea la multe culturi cerealiere — la bumbac, tutun, pomi fructiferi. Astfel, pe sectoarele experimentale de porumb, se obține o creștere a recoltei ajungînd pînă la 50%, iar pe cele cultivate cu bumbac pînă la 20%.

Se pot da multe exemple care arată influența favorabilă a altor microelemente asupra recoltelor diferitelor plante. Se știe că compușii zincului sporesc recolta de orz, ovăz, usturoi, mazăre. Un microelement cum este siliciul este extrem de necesar orezului; greutatea substanței uscate a acestei plante crește, sub influența siliciului, de la 4,4 gr. pîna la 7 gr. Folosirea compușilor de aluminiu are repercusiuni extrem de favorabile asupra creșterii productivității unei serii de culturi agricole — cum sînt grîul, orzul, ovăzul, meiul, floarea soarelui, porumbul. De pildă, greutatea știuleților de porumb a crescut cu 50%. Datorită unui element atît de puțin cunoscut cum este molibdenul, se poate obține o mare recoltă de leguminoase. Compușii cuprului sporesc recolta de cartofi.

Se obțin rezultate favorabile nu numai prin folosirea unui anumit microelement, ci și prin folosirea unor amestecuri. In această privință, posibilitățile sînt literalmente inepuizabile.

Se poate pune întrebarea: este adevărat că toate acestea se prezintă atît de atrăgător în laboratoarele oamenilor de știință și pe sectoarele experimentale; dar nu se schimbă oare tabloul în condițiile de cîmp?

De sigur, unele date sînt adeseori contradictorii, ele nu sînt întotdeauna întărite prin experiențe pe scară largă. Există însă chiar azi multe colhozuri, sovhozuri și gospodării ale școlilor agricole care folosesc pe scară largă microelementele. Experiența lor în această privință a îndreptățit intrutotul așteptările și trebuie extinsă.

Anul trecut, de pildă, s-au folosit cu succes îngrășăminte de mangan pe ogoarele colhoznice dintr-o serie de raioane din Azerbaidjan. In colhozul „Andreev" din raionul Berdiansk, a fost îngrășată suplimentar o mare suprafață însămînțată cu bumbac. Astfel s-a grăbit creșterea tufelor și coacerea capsulelor de bumbac și s-a obținut o recoltă suplimentară de 5—6 chintale la ha. Sub influența compușilor manganului, recolta de lucernă la ha a crescut cu 25—30%.

Ascultînd toate acestea, un om neexperimentat este în drept să pună întrebarea: din ce cauză nu se introduc pretutindeni în sol acești excelenți compuși chimici? Doar ei sînt cunoscuți de multă vreme. Este oare nevoie numai de mai mult curaj ca să se obțină cu ajutorul lor recolte bogate?

Microelementele nu pot fi folosite în agricultură orișiunde și fără discernămînt. Ele pot da uneori și rezultate negative. Același bor poate micșora recolta, cînd e introdus în soluri acide neamendate cu var. Prin urmare, noi trebuie în primul rînd să cunoaștem compoziția chimică a solului. In afară de aceasta, nu „se potrivește" oricare microelement la toate culturile agricole.

Dar doza? Se pot obține rezultate cu totul diferite dacă se introduc în sol cantități mari sau mici din același compus. Dacă un om va lua o jumătate de gram de aspirină, această cantitate va avea, fără îndoială, o influență favorabilă. Ce se va întîmpla însă dacă el va introduce în organism 50 de grame dintr-o dată? Medicamentul, în loc să vindece, va provoca o gravă intoxicare. O doză mică de morfină vindecă omul, una mare — îl omoară. Același lucru se poate spune și despre microelemente, care sînt și ele un exemplu grăitor de manifestare a legii materialismului dialectic cu privire la transformarea cantității în calitate. Borul, în cantitate corespunzătoare, poate spori recolta, dar cantități exagerate vor da plantei cu totul altă calitate, vor duce uneori la pieirea ei In general, trebuie să se țină seama că schimbarea cantităților de diferite substanțe minerale asimilate de organisme duce la schimbări calitative în aceste organisme.

Dar un lucru este absolut evident: microelementele trebuie fără doar și poate introduse pe scară cît mai largă. Agronomul nostru a avut dreptate cînd a vorbit în această privință de posibilități nemărginite. Insă aceste substanțe trebuiesc folosite cu pricepere, în cunoștință de cauză, știindu-se ce cantități sînt necesare plantei respective, cunoscîndu-se compoziția solului, ținîndu-se seama de celelalte îngrășăminte folosite, de condițiile de climă etc.

(Va urma)

Recenzie

„Vasili Tiorkin" — carte despre ostaș

Veronica Porumbacu

Către sfîrșitul lui august 1944, șoseaua Colentina vuia de oameni. Venise lume din încercata Griviță, din gropile Floreascăi, din mahalaua Ferentari sau tocmai din Mandravela. Venise cu bucuria țîșnită în primele zile de pace, cînd, după nemiloasele bombardamente americane și germane și după luptele corp la corp cu fasciștii, oamenii parcurgeau distanțele fără teama de șuierul alarmelor și fără să simtă oboseala. Venisem cu toții să întîmpinăm pe cei ce-au pus capăt zilelor mai negre decît întunericul nopții, vieții, adeseori mai grea decît moartea... Și pe motociclete, în camioane, pe tancuri, purtînd pe tălpile lor, colbul drumurilor de la Stalingrad, veneau spre noi ostașii sovietici. Ridicam capul, încercam să văd peste umerii celorlalți chipul primului ostaș din coloană: avea pomeții lați, obrajii trecuți prin „război, prin prăfărie, — pe arșiță sau iarnă grea"; chipiul decolorat pe care lucea steaua în cinci colțuri; gura darnică în zîmbet ca și în glume ce ascundeau oboseala cu o simplitate fără seamăn; liniște, putere și omenie; așa mi-a rămas în minte ostașul pe care în mulțime, la emoție, am uitat să-l întreb cum îl cheamă. Oricît l-am fi salutat cu privirea, cu florile, cu mulțimea ieșită în întîmpinarea sa, nu mi-am putut ierta pînă acum uitarea aceasta. De cîte ori voiam să-i mulțumesc în gînd, nu-i știam nici numele mic, nici cel de familie, și, cum cere la ruși obiceiul și politețea, cu atît mai puțin pe cel al tatălui său.

Dezlegarea mi-a venit abia prin cartea lui A. Tvardovski. In sfîrșit am aflat cum trebuie să-l fi chemat pe primul ostaș sovietic intrat în București: Vasia Tiorkin.

Cînd și cum a fost zămislită, o spune autorul. Ea nu începe de undeva pentru a se termina undeva: „Prea ar fi povestea mare, ca s-o iau iavaș-iavaș..." zice Tvardovski. „Era război și nu aveam dreptul ca ceea ce trebuie să fie spus astăzi, imediat, să amîn pentru o vreme cînd voi putea scrie totul după regulă, dela început pînă la sfîrșit". Ce au adus, ce-au însemnat întîmplările eroice ale flăcăului, pentru milioanele de oameni care au dat Europei putința de-a se „întoarce din închisoare" a fost pe măsura dorințelor simple și mari ale lui Tvardovski. „Și dacă lucrînd la ea (la carte, *n.n.*), m-am gîndit vreodată la un succes posibil al cărții mele, mi-o închipuiam atunci editată într-o copertă moale, îmbrăcată în pînză, cum sunt editate regulamentele militare și purtată de soldat în carîmbul cizmei lui, în sîn, în cască, sau în chipiu. Iar în ce privește conținutul ei, am visat ca această carte să poată fi citită de la orice pagină ai începe". Și nu e exclus ca ostașul care a înfipt steagul pe Reichstag, să fi purtat în adevăr în carîmbul cizmei — sau în orice caz în inima sa, — cartea lui Tvardovski în care își găsea un prieten, un tovarăș!

Dacă pentru viața noastră în general, apariția în romînește a epopeii lui Vasili Tiorkin are o însemnătate covîrșitoare, pentru literatura noastră ea înseamnă o adevărată sărbătoare. Fragmentele publicate înainte, precum și „zvonurile" din ce în ce mai dese — ba că Tiorkin s-a întors din nou „Pe Nipru", cum e numele unui capitol al epopeii, ba că a ajuns pe drumul spre Berlin, ba că își ia rămas bun dela cititorii săi, ne făceau să-l înconjurăm cu o legitimă nerăbdare pe Cicerone Theodorescu, care își asumase răspunderea, frumoasă și grea, a dăruirii lui Tiorkin în romînește. Nerăbdare ce ne-a fost din plin răsplătită în paginile cărții prin care am străbătut cîmpul și pădurea, rîurile și frontul, în care am mîncat cu poftă păsatul din cazan, am trecut prin întîmplări obișnuite și extraordinare, ne-am bătut cu moartea, în sfîrșit, am trăit efectiv viața lui Tiorkin.

Cartea despre ostaș are trei părți, aproape 30 de cînturi și peste 200 de pagini. Nu are un subiect anume, e viața lui Tiorkin. Nu are o construcție care corespunde unui anumit gen literar. Dar deși autorul n-a vrut să dea decît o „carte despre ostaș", ea este de fapt o epopee. Și aici nu este vorba de o clasificare, ci de realitatea uriașă a Marelui Război pentru Apărarea Patriei — care a cerut unui poet în stare să răspundă comenzii sociale, tocmai genul acesta! Proporțiile realității i-au dictat dimensiunile, care sînt însă mult mai mari în înălțime și adîncime, decît în lungime. Incă o dovadă că eposurile apar atunci cînd realitatea își revarsă faptele peste albia obișnuită a poemului și că ele nu sînt un gen epuizat odată cu războaiele Troiei, ori călătoriile în Infern.

Eroul cărții e deci un ostaș, unul din cei mulți, dar din cei mai buni ostași. E tînăr, războiul l-a smuls de-acasă, l-a despărțit de șesurile Smolenskului, de care vorbește cu atîta mîndrie în parantezele lirice ale dorurilor și gîndurilor sale. Il vedem mîncînd cu poftă, cîntînd din armonică („meșter ești la melodie, / bine știi să ne răsfeți"), rănit în spital, cu cicatricea pe omoplat, ca o decorație roșie, „prăjindu-se îmbrăcat la soare", intrînd cu voie bună în izba unor bătrîni, reparîndu-le un ferăstrău, un ceas vechi, glumind în momentele cele mai grele: alături de el mai cunoaștem pe un tiz al său, pe tovarășii săi, pe bucătar, pe general, pe fetele și femeile Rusiei, cu alte cuvinte intrăm într-un adevărat continent. Valoarea lui Vasia Tiorkin a trecut de simbol. — Cîte scrisori n-au fost adresate pînă acum direct pe numele lui? Tiorkin însumează virtuțile ostașului sovietic a cărui viață și luptă a trăit-o Tvardovski și în timpul războiului finlandez, și în Marele Război pentru Apărarea Patriei, ca redactor al unor gazete militare. De aici cunoașterea și dragostea pentru eroul în numele căruia vorbește poetul de atîtea ori direct.

..Iar aici un cititor
Ochii va-nălța din carte:
— De erou vorbește, frate?
Sau de-el, de autor?

...Iți voi spune mai departe,
N-am ascuns-o nimănui:
Da, pe-alocurea, în carte,
Eu vorbesc în locul lui.

Bune, rele, pentru toate,
Voi răspunde pe dreptate.
Tiorkin, e eroul meu..
Tiorkin, uneori sînt eu".

Incă odată, verificăm că lirismul îmbibă ca o apă subterană; orice epos. Iar pentru scriitor ca și pentru cititor, aceasta mai ridică o problemă deosebit de interesantă: nu numai de unde și-a luat autorul „subiectul", ci și cum a lucrat poemul: din versurile și schițele publicate în ziarele de front, care „chiar dacă erau scurte și nu puteau nici pe departe să cuprindă tot ceea ce-ți putea oferi cunoașterea omului despre care era vorba în ele, totuși, în primul rînd, ele fixau pe hîrtie activitatea reală a oamenilor... pe care îi înscriau parcă într-un letopiseț al războiului".

Da, Tvardovski n-a fost în documentare specială. Viața l-a trimis în documentare și el s-a aruncat de-a-notul în fluviul ei.

Ceea ce-i dă lui Tiorkin puterea să reziste, să lupte, sînt însușirile trăite în poem și deci calitățile poemului însuși: increderea în victorie, dragostea de viață:

„...Stînga, dreapta, front... e-o goană
Piclă de februarie. Vînt.
...Bătălie sîngeroasă!
Nu de glorie ne pasă,
Ci de viață — pe pămînt".

Tiorkin rezistă la frig, la greu, la nesomn, Tiorkin are o gamă întreagă de sentimente, e trist și îi e dor, lăcrimează chiar cînd revede la întoarcere ținuturile natale, e viteaz, dar în orice prilej și în special în cele grele, el găsește o vorbă de duh, acel umor gras, sănătos, ce caracterizează poporul rus. In cuvîntul înainte, Tvardovski spune:

„Bine-i, ce-ai mîncat, să-ți fie...
Totuși ciorba nu e tot.
Știi și fără hrană cum e.
Poți trăi... Dar uneori
La război, vezi — fără glumă —
Nu e de trăit pe lume,
Nu e chip altminteri, — mori!"

Lectura cărții, pasionantă pentru cititorii de orice categorie, oferă scriitorilor cu înclinații epice o minunată experiență. O experiență pe care cu dragoste și migală, Cicerone Theodorescu a creat-o din nou în romînește (căci această carte nu e doar o traducere, ci o adevărată creație: sentimente, nuanțe, exclamații, pînă și jocuri de cuvinte intră firesc în albia limbii noastre). Ani de lucru, de trudă, de dragoste pentru eroul ce ni-l apropia, a trăit Cicerone Theodorescu în cursul tălmăcirii cărții lui Tvardovski. Și dacă în volumul său propriu, ca și în poeziile sale din urmă, poetul romîn și-a limpezit versul, mergînd spre expresia directă a sentimentelor și ideilor lui cred că aceasta se datorește și tălmăcirii pasionate a poetului sovietic și înaltei școli de măiestrie ce-o reprezintă însușirea profundă și redarea în romînește a unui epos de felul lui „Vasili Tiorkin".

Aceeași strădanie de a da viață episoadelor dramatice (ca trecerea rîului) și celor mai variate stări sufletești (dela stîngăcia îndrăgostitului, la nostalgia trezită de cîntecul armonicei) o regăsim în ilustrațiile lui J. Perahim

Ca simpli cetățeni și ca poeți sîntem adînc recunoscători lui A. Tvardovski care a creat chipul ostașului ce ne-a adus libertatea, și îi mulțumim lui Cicerone Theodorescu pentru dragostea cu care l-a redat în romînește.

Inchizînd cartea am și eu regretul atîtor mii de cititori, că Tvardovski și-a sfîrșit prea repede povestea lui Vasia Tiorkin:

„Cartea vremii neuitate,
Cartea sa despre ostaș".

Gata înainte de termen

Maistrul ajustor Ion Negrea și maistrul mecanic Iosif Dionisie de la uzina „21 decembrie" din București se pregăteau de un drum lung. Primul primise sarcina să plece, împreună cu o echipă de ajustori, la S.M.T. Bîrlad, iar celălalt, la Zimnicea.

„Ne angajăm să sprijinim din toate puterile repararea cît mai grabnică a tractoarelor" — au făgăduit ei la plecare.

Cei rămași în uzină au urat tovarășilor lor drum bun și succes în muncă. La pregătirea însămînțărilor de primăvară, era chemat să contribuie întreg colectivul. Incepea o perioadă de mare răspundere. Adunați în consfătuire, muncitorii, tehnicienii și inginerii din sectorul I discutau aprins. Nu era o ședință obișnuită în care să se analizeze realizările și să se ia măsuri pentru lichidarea lipsurilor. In centrul discuțiilor, era problema fabricării unor noi piese pentru tractorul I.A.R.-22 și pentru secerători-legători.

„Mare răspundere — și-a spus și Nicolae Vasile, șeful sectorului. Va fi nevoie să organizăm mai bine munca, să adaptăm unele mașini pentru producerea noilor piese. Cînd ai oameni de nădejde cum sînt strungarii Mircea Borobeică, Ion Constantin, inginerul Victor Niculescu ș.a., cînd ești zi de zi îndrumat și ajutat de organizația de partid și de sindicat, poți duce la bun sfîrșit orice lucrare, oricît ar fi ea de complicată!"

Și acest colectiv bine închegat a reușit ca, în două luni și jumătate, să dobîndească succese. Pe calendarul de termene tot mai des se scrie, în dreptul pieselor de schimb pentru tractor, cuvîntul „gata". Gata este astfel producția pieselor denumite: căpăcel, braț cablu sting și drept, șaibe antrenare, discuri ambreiaj, axul galentului, piulița de stringerea filtrului, butuci crenelați... Gata înainte de termen și de bună calitate. Așa au fost executate piesele. La centrele mecanice din Iași, Galați, Constanța, Botoșani, Craiova, Timișoara, Cluj, Orașul Stalin și București, au și început să sosească piese de schimb pentru tractor, fabricate de uzina „21 decembrie".

„Avem toată siguranța că vom îndeplini la termen planul livrărilor pe martie — spune hotărît maistrul Nicolae Vasile. Piesele sînt necesare pentru campania de primăvară și timpul nu așteaptă".

Certitudinea maistrului șef este pe deplin justificată. In atelierul de strungărie sau la matrițerie, în oricare secție ai intra, munca merge din plin. După experiența sovietică, s-au introdus grafice zilnice de producție.

„Să lucrăm repede și bine — și-a propus colectivul sectorului I al uzinei. In secții au luat ființă brigăzi de calitate, care aplică metoda sovietică Ciutkih. A pornit o întrecere însuflețită, o luptă aprigă împotriva rebuturilor. Brigada fruntașului în producție — strungarul Mircea Borobeică — este prima în lupta pentru produse de calitate. „Pînă acum — ne spune șeful sectorului — nu am dat rebuturi".

„Gata înainte de termen" — este îndemnul fiecărui muncitor. Maistru sau inginer, muncitor și ucenic, cu toții contribuie să dea viață acestui îndemn. Și rezerve interne găsești destule, atunci cînd le cauți cu atenție. In multe secții ale uzinei rămîn deșeuri, care pot fi folosite foarte bine pentru executarea pieselor mici de tractor. Economisești materie primă și muncești fără să aștepți să-ți sosească material din afară. Mii de piulițe și șuruburi s-au fabricat astfel din deșeuri.

Intr-o zi, s-a întîmplat un „accident". Mașina de filetat nu mai avea bacuri. Trebuiau să sosească din import. Fiecare zi pierdută însemna sute de șuruburi pentru tractoare nelivrate în termen. Tehnicienii și inginerii, muncitorii înaintați au discutat problema în cercul A.S.I.T. După cîteva zile, maiștrii Ion Marin și Iosif Ciolac au prezentat cabinetului tehnic primele modele de bacuri fabricate în uzina lor. Erau tot atît de bune ca și cele din import. Acum, la uzina „21 decembrie", a început executarea lor în serie.

Pentru montaj, trebuiau cadre calificate. „Vom face noi lucrările de montaj" — au propus muncitorii de la secția sculărie. Ajutați de tehnicieni, de șeful sectorului, ei montează acum piese de tractoare.

„Să folosim mai bine capacitatea mașinilor, să dăm pe zi mai multe piese de tractor". Odată luată hotărîrea, tehnicienii și muncitorii și-au pus toată puterea lor creatoare pentru folosirea deplină a capacității mașinilor. Numeroase strunguri au fost transformate. Acum, în loc de 600 de ture, ele merg cu 1.200 ture pe minut.

Metodele înaintate sovietice, spiritul creator al muncitorilor și tehnicienilor, dragostea cu care întreg colectivul muncește, contribuie ca în fiecare zi să fie gata înainte de termen tot mai multe piese de tractor.

Elena DAN

ÎNTÎLNIREA

— Fragment din romanul „Marinarii" —

de Arkadi Perventev

Văzînd că nu reușește să adoarmă, Stalin se ridică de pe pat, se îmbrăcă și trecu în odaia de lucru.

Pe măsuța ovală, fixată solid în podea, se afla o cutie plată, bine lustruită, cu o colecție de pipe, care îl însoțea întotdeauna pe Stalin în călătorii. Stalin întinse mîna spre cutie, dar zări teancul de ziare și luă „Pravda". Gazeta era din 18 august; o văzuse încă din ajun. O așeză la loc, fără a o mai despăturí. Apoi, cu amîndouă mîinile, cu mișcări ușoare, obișnuite, deschise cutia. Își alese o pipă comodă care îi plăcea îndeosebi, mică, făcută dintr-o rădăcină de arbust, și o vîrî în buzunarul exterior al hainei, închizînd capacul cutiei. Tot acolo, pe masă, se aflau chibriturile. Stalin luă cutia cu etichetă care reprezenta palmieri și cămile negre, o scutură în mînă pentru a vedea dacă nu e goală, și puse chibriturile în celălalt buzunar. Tot acolo băgă și o cutie cu țigări. După aceea ieși. Văzînd sentinela, care stătea în poziție de drepți lîngă cabina comandantului, îi răspunse la salut printr-o mișcare din cap. Punîndu-și mîinile la spate, porni apoi de-a lungul tribordului, pînă la puntea de aterizare pentru avioane.

De aci se vedea largul mării cu mici valuri încrețite și cu puitoarele de mine ale escadrei, care navigau prin apropiere. Lumina soarelui darnic de sud împrăștiată pe tot cerul albastru luă locul culorilor dense ale răsăritului.

Respira ușor și liber, așa cum se respiră întotdeauna pe mare, pe vreme liniștită, fără furtună. Doi pescărași mari zburau pe lîngă vas. Păsările, sătule, făceau numai rareori cîteva mișcări precise din aripile lor ascuțite, apoi planau iarăși liniștite, ca și cum nu zburau, ci se îmbăiau în unda văzduhului. Pescărușii indicau prezența țărmului. Și într-adevăr, coasta Crimeei, cu conturul ei muntos, se înălța în apropiere. La poalele munților stîncoși, străpunși pe alocuri de cîte o trecătoare, tremura linia creață a valurilor, marcînd parcă și despărțind marea de țărmul cu vîrful masiv ce se contura clar în planul al doilea, al Ceatîr-Daguiui.

La tribord, ceva mai departe de Stalin, la umbra pe care o lăsau catargele, se adăpostiseră comandantul șef și comandantul flotei. Stalin s-a apropiat de balustrada punții și privi în jos unde matrozii, îmbrăcați în haine de lucru, făceau cu îndemînare și spor, șmotrul de dimineață. Simțind, pe semne, că cineva îi privește cum lucrează, matrozii frecau puntea de lemn cu și mai mult sîrg, făceau să strălucească alămurile care și așa erau sclipitor de curate.

Cercetînd cu privirea tot ce se desfășura în fața sa, Stalin se hotărî să se așeze. Dar nu găsi nimic pe ce s-ar fi putut așeza. Privirea i se opri pe afetul tunului — o platformă metalică, ce servea drept postament pentru un tun automat care fusese scos pentru verificare, acoperită cu o foaie de tablă groasă, dată cu vopsea obișnuită de vapoare. Apropiindu-se de afet, el atinse cu degetele foaia de tablă să vadă dacă nu cumva o fi proaspăt vopsită, dar, încredințîndu-se că vopseaua nu se ia, se așeză pe afet, care se dovedi a fi atît de jos, încît Stalin fu nevoit să-și tragă picioarele sub el.

După ce predase cartul la ridicarea pavilionului, Arhipenko rămase pe puntea de semnalizare. Poziția favorabilă a punții de semnalizare îi îngăduia lui Arhipenko să supravegheze totul de sus. I se părea că orice dorință a lui Stalin este observată de îndată. Dar în apropiere nu se afla nimeni, iar amiralii și oamenii care îl însoțeau stăteau mai încolo și priveau spre mare în direcția unde navigau puitoarele de mine ale escadrei.

Cînd Stalin se așeză pe afetul tunului, prima dorință a lui Piotr fu să-l prevină că nu este bine să facă așa ceva. Părțile exterioare de metal ale vasului, de obicei se răceau peste noapte și nu se încălzeau prea repede la soare, mai ales în locurile umbrite. Cineva trebuia să supravegheze buna orînduială și să îndrepte lucrurile. Dar oamenii care îl însoțeau pe Stalin, erau ocupați ca și pînă atunci și discutau ceva cu aprindere, arătînd cu mîinile ba în direcția vaselor, ba spre țărm. Fără să mai judece dacă e just sau nu ceea ce face, din punct de vedere al bunei rînduieli pe vas, Arhipenko, mînat de o singură dorință — aceea de a-i ajuta lui Stalin să-și găsească un loc mai comod, — se lăsă să lunece jos pe scară și privi în jur. Nicăieri pe punte nu se făcea nici un zgomot — bîzîia aspiratorul de praf, în salon marinarii de servici făceau curățenie. Ușile erau deschise, iar draperia de mătase ba flîfîia în afară, ba se trăgea înăuntru. În salon, aproape de ieșire, stăteau scaunele și fotoliile, mutate din loc în loc în vederea curățeniei.

Arhipenko intră în salon. Făcînd un semn cu capul unuia dintre matrozi, pe care îl cunoștea bine, luă un fotoliu și repede, dar fără să alerge, pentru a nu atrage atenția, se îndreptă spre puntea de aterizare.

Numai în preajma lui Stalin, care continua să șadă pe afetul tunului cu spatele la el, Piotr se răzgîndi. Cine l-a trimis după fotoliu? Dece a luat această inițiativă? Arhipenko se apropie mai mult și puse jos fotoliul căutînd să nu facă zgomot atunci cînd picioarele fotoliului atinseră puntea.

Stalin simți prezența cuiva în spatele său. Fără grabă, se întoarse pe jumătate și-l văzu pe Arhipenko, fața sa încordată. Privirile lor s-au întîlnit. Stalin a înțeles despre ce e vorba.

— Mulțumesc, tovarășe plutonier, zise el, aici într-adevăr nu prea era comod. El se ridică și zîmbind îi mulțumi lui Arhipenko încă o dată, de data asta cu privirea, și se așeză în fotoliu.

— Permiteți să mă retrag, tovarășe generalissim al Uniunii Sovietice — rosti Arhipenko cu o zvîcnire de buze și ducîndu-și mîna la cozoroc.

Stalin nu răspunse dintr-odată, el urmări cu privirea acest braț puternic, cu mușchi tineri, încordați, ce se conturau prin cămașă. Remarcă mîna lată, arsă de soare, cu degete mari. Mîna unui om care muncește, poate de muncitor, sau mai curînd de țăran. Ceva țărănesc era și în chipul tînărului marinar.

— Trebuie să plecl, tovarășe plutonier, sau ești mai mult sau mai puțin liber? — întrebă Stalin.

— Sînt liber, tovarășe generalissim al Uniunii Sovietice, am predat cartul!

— Atunci, ia loc, te rog... aici, nu? — Stalin îi arătă zîmbind locul pe care șezuse pînă atunci.

Arhipenko făcu cîțiva pași înainte și se opri în fața afetului.

— Ia loc, ia loc, îl invită Stalin, doar vol, marinarii, sînteți deprinși... și-un zîmbet ironic îi lunecă prin mustață. — Nu ca noi, generalissimii.

Încă neștiind cum să se comporte, bulmăcit de toate cele întîmplate, neculezînd să privească în jurul său (acum tot echipajul vasului era cu ochii la el), Arhipenko se așeză pe marginea afetului și, adunîndu-și întreaga voință, în cele din urmă se liniști oarecum și se concentră.

În acest timp amiralii, zărindu-l pe plutonier lîngă Stalin, vorbiră ceva în șoaptă între ei și se îndreptară într-acolo. Stalin îi opri pe loc și cu un gest îi rugă să nu se mai intereseze de el.

Apoi i se adresă lui Arhipenko:

— Din ce colhoz ești?

Arhipenko se mai îmbărbătă puțin. Întrebarea era simplă, accesibilă.

— Din colhozul „Voroșilov", tovarășe Stalin.

— Din colhozul „Voroșilov", repetă Stalin. Kliment Efremovici e un moșier foarte bogat, are foarte multe colhozuri.

Arhipenko zîmbi la această glumă.

— Din ce loc?

— Din ținutul Krasnodar, tovarășe Stalin.

— Vasăzică din Kuban. Ești cazac?

— Cazac, tovarășe Stalin.

— Ia te uită, cum sînt cazacii astăzi — grăi Stalin. S-au făcut marinari, aviatori, tractoriști, ingineri. Dar mai sînt, probabil, unii care și astăzi se văicăresc: i-au dezbrăcat bolșevicii pe cazaci de portul lor. Cu alte cuvinte, i-au nenorocit pe cazaci. De multă vreme ești în marină?

— Din patruzeci și patru, tovarășe Stalin.

— Vasăzică ai apucat războiul?

— Puțin, dar l-am apucat.

Arhipenko se liniștise de-abinelea. Tremurul se potoli, toate simțurile reveniră la normal. El începu chiar să-l vadă mai bine pe Stalin. Pînă atunci, totul îi apărea ca într-un fel de ceață. El auzea doar cuvintele întrebărilor care i se puneau și se pregătea pentru răspunsuri în virtutea obișnuinței create de servici și de disciplină.

— Care este numele dumitale?

— Arhipenko.

— Ei, tovarășe Arhipenko, o să-ți termini stagiul și pe urmă încotro?

— Mă trage acasă, tovarășe Stalin. Piotr se fîstîci puțintel.

— Acasă, prin urmare la colhoz?

— Da...

— Dacă te trage acolo, acolo să mergi, — zise Stalin îngîndurat. — Slujba-i slujbă, dacă însă te cheamă pămîntul, du-te la el. Numai că și pe vase este nevoie de oameni încercați, suficient de verificați... privirea lui Stalin se pierdea undeva în depărtare, în trecut, devenind și mai încordată. El continuă să vorbească pe un ton schimbat, ca și cum ar fi întărit gîndurile prin cuvintele rostite cu glas tare în prezența acestui tînăr marinar, gîndurile sale, care nu s-au născut acum, ci cu mult mai înainte. — Lenin acorda mare importanță străjuirii hotarelor maritime. Iar patria noastră e bogată în granițe maritime. Faptul că avem multe mări, nu este rău, firește, însă acest lucru crează obligații...

La orizont, peninsula Crimeea se contura într-un masiv muntos. Distanța netezea prăpăstiile și trecătorile, pădurile se contopeau și ele în pete întunecate, rupte de nuanțele mai luminoase ale grohitișurilor.

La cîteva mile de crucișător venea în coloană, în cursă inversă, flotila de vînători de delfini; șalupa care mergea în fruntea coloanei, era cufundată în apă pînă la borduri: se vedea că vînătoarea reușise. Marinarii salutau de departe vasul militar, coborînd și suind pavilionul care de aici părea minuscul. Ai fi zis că cineva de pe vas agita o făclie roșie, aprinsă.

— Cîndva, la începutul revoluției, am fost atacați mișelește de dușmanii care au vrut să acapareze și să folosească, împotriva poporului sovietic, flota Mării Negre. Lenin a poruncit să fie înnecate corăbiile. Cît am mai suferit atunci. Dar nu se putea să lăsăm flota în mîinile dușmanilor. Vasul, ca oricare alt lucru, poate servi atît unuia, cît și altuia. Dacă ar fi să încredințăm acest crucișător oamenilor cu suflete necurate, atunci tunurile ar începe să tragă împotriva noastră... Acum noi construim vase noi, reutilăm flota, o facem cu totul modernă, de prima clasă. Principalul sînt însă oamenii flotei. De ei depinde ca flota aceasta să fie puternica flotă a Sovietelor... Am dreptate, tovarășe Arhipenko?

— Foarte multă, tovarășe Stalin. Avem noi o zicală: infanteria se ține de pămînt, noi, marinarii, unul de celălalt.

— Nu e rea zicala asta, observă Stalin și zîmbi. — Iată, o să te întorci la pămînt — și să te ții și de pămînt și unul de celălalt. Iar pe cei tineri să nu-i îmbii, cînd ai să te întorci. Tineretului îi e dragă marina și lasă-l să intre în marină cu tragere de inimă, fără constrîngere și teamă. Cu toate că a-ți face slujba în flotă e destul de greu, mie mi se pare că e totuși o slujbă de onoare și mai cu seamă, interesantă. Sau nu-i așa?

— Ați observat just, tovarășe Stalin. Numai că...

— Spune, spune..

— Numai că, tovarășe Stalin, de unde știți dumneavoastră, că e grea slujba?

— Dar de unde am aflat că e interesantă, nu întrebi?

— Asta, se vede și așa — Arhipenko făcu un gest larg cu mîna peste întinderile mării, peste crucișător. — Și apoi despre asta se scrie peste tot.

— Să scrii, poți orice. E bun însă din ceea ce este scris, numai aceea ce corespunde realității vieții, ce nu rămîne în urma vieții, n-o denaturează, ci ajută mersului înainte... Dar ia spune-mi, Arhipenko, cui se pare mai grea slujba la marină: unui marinar tînăr sau unuia bătrîn?

— Depinde, tovarășe Stalin... — Arhipenko se opri încurcat.

— Vorbește fără sfială, deschis. Afară de mine, nu te va auzi nimeni.

— Unui tînăr îi este mai greu la început, în grupa de instrucție, fiind și pentru prima dată pe vas. E limpede: totul e nou pentru el, tovarășe Stalin.

— Dar e ajutat? Este introdus în subiect sau luat peste picior?

— Nu, astăzi nu se mai ia peste picior, tovarășe Stalin. Astăzi i se ajută cu chibzuială, se străduiesc să-l explice totul cu răbdare... să-l învețe.

— Vasăzică este nevoie de răbdare, așa-i după părerea dumitale?

— Dar cum altfel, tovarășe Stalin?. — Arhipenko se învioră. — Dar sînt tot felul de tineri.

— Mai precis, tovarășe Arhipenko.

— Mai precis e așa... Un tînăr vine să învețe, altul — să se certe cu plutonierul.

— Sînt și de-ăștia?

— Mai sînt. Cum e în rîndul oamenilor, așa și pe vas.

— Cum așa?

— Păi, noi nu aducem tineretul din lună, ci din aceleași uzine, colhozuri. Acolo sînt oameni feluriți și tot feluriți sînt și aici. Nu poți să i bagi pe toți într-o oală; pe fiecare trebuie să știi cum să-l iei. Vă rog să mă iertați, tovarășe Stalin, dar așa e, sau poate că a fost...

Stalin se uită la obrazul aprins al plutonierului și acesta îi plăcu și mai mult, decît înainte de începutul convorbirii.

— Dar dece tînărul marinar vrea întotdeauna să se certe cu comandantul său direct? Așa îi e firea sau poate și de altceva?

— Se poate să fie și firea, tovarășe Stalin. Că doar îi ceri fără să ții seama de.. firea lui. La mine nu s-a întîmplat, dar la cîțiva tovarăși de-ai mei, plutonieri, lucrurile au ajuns și aici... A trebuit să-i pedepsim cu mustrări pe cei tineri.

— Să dați pedepse?

— Da, tovarășe Stalin.

— Dar de ce tînărul nu l-ar asculta pe plutonierul său? — întrebă Stalin, căutînd să capete informațiile necesare, verificînd propriile sale presupuneri.

Arhipenko nu izbuti să-i răspundă îndată.

— Poate pentrucă — îl ajută Stalin — la marină vin mai cu seamă tineri cu școală, cu obiceiurile și caracterul gata formate și pretind de la comandantul lor să aibă de asemenea pregătire, tact, înțelegere? Nu crezi?

— E drept, tovarășe Stalin. Însă unii dintre tineri sînt prea sensibili, se supără iute. Li se tot pare că superiorul se leagă degeaba de ei. La rîndul lor însă, ei sînt certați cu disciplina...

— E rău cînd un om, mai cu seamă tînăr, fuge de disciplină. Disciplina organizează pe om, îi ajută să-și formeze caracterul. Disciplina este ca o bună armătură de oțel, într-o construcție de beton armat. Cu toate astea, micul comandant nu trebuie să rămînă în urmă. Altminteri, disciplinați, oamenii or să tacă în fața lui, dar în spate o să rîdă de el. Citești mult, tovarășe Arhipenko?

— Citesc, tovarășe Stalin. Dar nu m-aș putea lăuda că citesc mult.

— Ce anume?

— Gazete, regulamente, broșuri, articole, tovarășe Stalin.

— Manualul pentru plutonieri?

— Nu. Asemenea manual nu avem încă.

— Dar e necesar.

— Foarte necesar, tovarășe Stalin. Anume un manual cu diferite indicații.

— Dar cărți citești?

— Cărți citesc puține, tovarășe Stalin. Nu am timp.

— Eu însă citesc cărți, tovarășe Arhipenko. Eu am probabil, mai mult timp decît dumneata.

— Păi bine, asta sînteți dumneavoastră, tovarășe Stalin.

— Dar ce sînt eu?

— Păi dumneavoastră, tovarășe Stalin, sînteți omul oamenilor, zise Arhipenko dintr-o răsuflare, ca ceva la care s-a gîndit de mult.

— Omul oamenilor?... Stalin zîmbi cu bunătate, apoi deveni serios. — Dar știi, tovarășe Arhipenko, că pe pămînt, nu există, cum te-ai exprimat dumneata, un astfel de om al oamenilor. — Și oprind cu o mișcare domoală a brațului gestul de protest al plutonierului înfierbîntat — Stalin urmă: acestea sînt scorneli proaste și nu sînt scornelile dumitale, ele au ajuns în mod întîmplător la dumneata, tovarășe Arhipenko. Ești un om în deplină putere, tînăr, energic, iar pe omul oamenilor vor să-l creeze oamenii neputincioși, care nu au încredere în ei înșiși, oamenii superstițioși. Sînt un om la fel ca dumneata, tovarășe Arhipenko. Părinții mei au fost oameni lipsiți de cultură, dar n-au fost oameni răi. Însăși viața, oamenii cu care am lucrat, poporul m-au ridicat pe mine și pe alții la conducerea statului. Dar ce ne-am fi făcut noi, conducătorii, fără voi, oamenii cinstiți sovietici? Nu am fi putut să construim nu numai socialismul sau acest vas, dar nici măcar o simplă casă țărănească. Forța socialismului, tovarășe Arhipenko, nu stă numai în conducători...

Zărind o licărire de protest în privirea interlocutorului său, Stalin se hotărî să răspundă și la această obiecțiune tacită:

— Firește, și conducătorul înseamnă mult, ai dreptate. De conducător depind multe. Pune, de pildă, pe acest vas un comandant prost, nepregătit sau șmecher. Nimic nu-l va ajuta. O să ducă vasul la pierzanie sigură. Un bun conducător trebuie să trăiască prin soarta oamenilor care l-au fost încredințați să-i învețe pe ei și să învețe de la ei, atunci lucrurile vor merge bine! Dar principala forță nu se află în conducător, ci în popor. Construim o viață nouă, o construim în comun — trebuie și conducătorii să se sfătuiască unul cu altul mai des și să se sfătuiască mai des cu poporul. Uite, eu mă sfătuiesc cu dumneata, dumneata te sfătuiești cu mine. În opera noastră de organizare a vieții noi, a regimului nou, sînt necesare încrederea reciprocă, unitatea de idei, sfaturile reciproce. Nu degeaba puterea noastră se cheamă sovietică.

Tot discutînd, Stalin și-a umplut pipa, a aprins-o și a făcut încăodată cu mîna un gest de nemulțumire, atunci cînd oamenii din preajma lui au vrut, pe semne, să-l îndepărteze de la el pe marinar.

— Am vrut să stau de vorbă cu dumneata, să mă sfătuiesc, iar ei sînt nemulțumiți, lămuri Stalin cu tonul său obișnuit, glumeț.

Arhipenko se ridică.

Stalin se ridică și el, privind cu dragoste la chipeșul plutonier.

— Principalul este unitatea, — repetă Stalin. Colhozul prin ce-i puternic? Tot prin unitate. Toți se apucă de o treabă și, oricît ar fi de grea, o duc la bun sfîrșit. Dar dacă ar face-o de unul singur? Nici vorbă să reușească! De n-ar fi unitatea colectivă în agricultură, n-am fi reușit să facem nimic, oricît ne-am fi străduit. Am fi reușit în zece-cincisprezece ani să izgonim buruienile, haturile, s-o sfîrșim cu plugul de lemn și secera, să-l așezăm pe țăran pe tractor, pe combină? Am îndeplinit poruncile lui Lenin, iar țelul vieții noastre este să fim discipolii săi demni. Iar pe mare? De n-ar fi fost Partidul Comunist, pe care Lenin l-a denumit creerul, onoarea, rațiunea și conștiința epocii noastre, de n-ar fi fost unitate între muncitori, țărani, armată, flotă, n-am naviga pe asemenea vase, tovarășe plutonier, ci pe vaporașe asemenea corăbioarei de colo...

Brațul lui Stalin cu pipa în mînă se întinse înainte, în direcția flotilei de vînători de delfini, care se pierdea pe covorul sclipitor al mării.

Marele continuator al operei lui Lenin

S. Titarenko

La 5 martie 1953 a încetat din viață conducătorul Partidului Comunist și al Statului Sovietic, marele continuator al operei nemuritoare a lui Lenin — I. V. Stalin.

Viața și activitatea lui Stalin au fost legate indisolubil de mișcarea muncitorească rusă și internațională, de activitatea eroică a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Sarcina căreia îmi consacru viața, a spus Stalin, este ridicarea clasei muncitoare. „Dacă fiecare pas din munca mea pentru ridicarea clasei muncitoare și pentru întărirea statului socialist al acestei clase n-ar ținti la consolidarea și îmbunătățirea situației clasei muncitoare, aș socoti că viața mea nu are nici un sens".

Chiar de la primii pași ai activității sale revoluționare, Stalin s-a manifestat ca un discipol și adept credincios al lui Lenin — întemeietorul și conducătorul genial al Partidului Comunist, inspiratorul și organizatorul revoluției socialiste victorioase.

Stalin chema pe oamenii muncii să urmeze în mod consecvent poruncile lui Lenin, să-l păstreze amintirea, să-l iubească, să-l studieze pe Lenin. Cu o uriașă energie și consecvență, I. V. Stalin a luptat pentru traducerea în viață a îndrumărilor leniniste. În perioada de dinaintea revoluției, cînd în Rusia mai domneau țarul, moșierii și burghezia — Stalin a fost unul din cei mai de seamă constructori ai partidului bolșevic, comunist. El l-a ajutat neobosit pe Lenin să crească cadre de revoluționari de profesie, a apărat principiile leniniste de construire a partidului de tip nou, a partidului revoluției sociale și dictaturii proletariatului, a dus o luptă necruțătoare împotriva oricăror dușmani ai leninismului.

Talentele excepționale ale lui Stalin ca organizator al partidului și teoretician al marxism-leninismului s-au manifestat cu o deosebită vigoare în perioada dictaturii proletariatului și a construirii socialismului în U.R.S.S. În această perioadă, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice a crescut și s-a transformat într-o măreață forță îndrumătoare a statului socialist, a căpătat însemnătatea unei forțe conducătoare în întreaga mișcare muncitorească internațională.

În fața Partidului Comunist, care devenise partid de guvernămînt, stăteau sarcini neînchipuit de grele. Era necesar să se apere statul socialist împotriva atacurilor numeroșilor dușmani, să se lichideze în cel mai scurt timp înapolerea tehnico-economică a țării, să se îndrepte masele de multe milioane ale poporului pe o cale nouă, pe o cale socialistă de dezvoltare, care nu fusese încă explorată de nimeni pînă atunci.

Dar partidul nu s-a lăsat intimidat de greutăți, el a îndreptat cu îndrăzneală poporul sovietic pe calea mărețelor transformări socialiste, deoarece era înarmat cu genialul program leninist, științific este fundamentat, de transformare a Rusiei, înapoiată din punct de vedere economic, într-un stat socialist puternic și înaintat. Acest program prevedea industrializarea socialistă a țării, dezvoltarea pe toate căile a industriei grele, electrificarea întregii economii naționale, traducerea în viață a planului cooperatist de transformare a agriculturii țării pe principii socialiste, înfăptuirea revoluției culturale.

Dușmanii partidului și poporului — troțkiștii, bucharinștii, naționaliștii burghezi, care adoptaseră poziții capitulare — au încercat să abată partidul și țara de pe calea leninistă pe calea lichidării cuceririlor revoluției proletare, pe calea restaurării capitalismului. Sub conducerea Comitetului Central în frunte cu I. V. Stalin și a tovarășilor lui de luptă, Partidul Comunist a zdrobit pe trădători și capitularzi, a apărat leninismul și a adoptat linia hotărîtă de construire a socialismului în U.R.S.S.

În anii cincinalelor de după război, poporul sovietic a înfăptuit cu succes planul elaborat de partid de industrializare socialistă a țării și de colectivizare a agriculturii. În urma înfăptuirii acestui plan, poporul sovietic a făcut un uriaș salt înainte, s-a transformat într-un puternic stat socialist industrial-colhoznic.

Statul Sovietic multinațional, care s-a format pe baza prieteniei și colaborării frățești dintre popoarele libere, în urma înfăptuirii consecvente a politicii naționale leninist-staliniste, s-a întărit ca stat al socialismului victorios și a pășit pe calea construirii societății comuniste.

Generalizînd experiența extrem de bogată în construirea socialismului în U.R.S.S. și experiența mișcării internaționale contemporane de eliberare, Stalin a dezvoltat în mod creator învățătura marxist-leninistă potrivit cu noile condiții istorice și într-o serie de probleme a îmbogățit teoria revoluționară cu teze noi.

Dintre aceste teze fac parte, de pildă, concluziile lui Stalin cu privire la posibilitatea construirii societății comuniste depline în U.R.S.S. și în cazul că se va menține încercuirea capitalistă, cu privire la statul socialist și la principalele faze în dezvoltarea lui, cu privire la schimbarea formelor și funcțiunilor statului în legătură cu schimbarea condițiilor social-economice în U.R.S.S., cu privire la menținerea statului și în comunism, dacă va mai exista în acea vreme încercuirea capitalistă.

Stalin a adus o remarcabilă contribuție la teoria marxism-leninismului prin elaborarea problemelor cu privire la legile producției sociale și repartiției bunurilor materiale în societatea socialistă, cu privire la căile de dezvoltare a economiei socialiste și la trecerea treptată de la socialism la comunism, cu privire la legile de dezvoltare a crizei generale a capitalismului și la alte probleme actuale ale contemporaneității.

De numele lui Stalin sînt legate indisolubil victoriile de însemnătate istorico-mondială ale poporului sovietic în cel de al doilea război mondial, victorii care au izbăvit popoarele Europei și Asiei de primejdia robiei fasciste. Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, întreg poporul sovietic, consideră o datorie sfîntă a lor de a întări măreața cucerire a popoarelor — lagărul păcii, democrației și socialismului — de a întări legăturile de prietenie frățească veșnică cu poporul chinez, cu oamenii muncii din toate țările de democrație populară.

Popoarele tuturor țărilor îl cunosc pe Stalin ca mare stegar al păcii. Îndeplinind poruncile lui Lenin, el a chemat neobosit popoarele la lupta pentru pace, împotriva atîțătorilor la război imperialiști. Lui Stalin îi aparțin cuvintele: „Pacea va fi menținută și consolidată dacă popoarele vor lua în propriile lor mîini cauza menținerii păcii și o vor apăra pînă la capăt" — cuvinte care au devenit deviza tuturor popoarelor iubitoare de pace.

Politica pașnică a Uniunii Sovietice este o politică de pace și prietenie între popoare; ea corespunde intereselor vitale ale tuturor popoarelor. U.R.S.S. a dus și duce o politică consecventă de menținere și întărire a păcii, o politică de colaborare internațională și de dezvoltare a legăturilor de afaceri cu toate țările, o politică care are ca premiză teza leninistă cu privire la posibilitatea coexistenței îndelungate și a întrecerii pașnice dintre cele două sisteme — capitalist și socialist.

Sub steagul învățăturii măreațe, atotbiruitoare a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin, poporul sovietic, condus de Partidul Comunist, pășește în mod ferm înainte, spre culmile luminoase ale comunismului.

LA GORI

Părăsim gara Tbilisi către seară, pe la orele 20. Ne îndreptăm spre Gori, orașul unde s-a născut și și-a petrecut anii copilăriei Iosif Vissarionovici Stalin, continuatorul operei genialului învățător al oamenilor muncii din întreaga lume, V. I. Lenin.

Mulți dintre noi nu ne puteam hotărî să ne culcăm. Unii priveau pe ferestrele vagonului, încercînd să desprindă din întunericul nopții conturul munților înalți, șerpuirea rîurilor repezi, care, strecurîndu-se în fundul văilor presărate cu mii de lumini, se vărsau în apa fluviului Kura, de-a lungul căruia mergea calea ferată.

Cu cît ne apropiam mai mult de Gori, cu atît mai mare era emoția noastră.

— Am aproape 50 de ani, — spunea tovarășul Percea Pricope, președintele gospodăriei agricole colective din comuna Cotoroaia, raionul Bîrlad. Am văzut multe în viață. Dar nu speram să am fericirea să călătoresc în lungul și în latul Uniunii Sovietice, să-mi fie dat să văd orașul în care s-a născut Stalin. Asta am s-o povestesc și nepoților și strănepoților!

Am ajuns la Gori a doua zi, disdeminineață. Ne-am îmbrăcat în haine de sărbătoare și ne-am îndreptat, conduși de însoțitorii noștri, spre locul unde se află căsuța în care a văzut lumina zilei I. V. Stalin.

Ne-am oprit în fata unui pavilion din marmoră și sticlă, construit special pentru a apăra căsuța modestă care se afla sub el. Pe unul din pereții acesteia este prinsă o placă de marmoră, în care sînt încrustate cuvinte simple, emoționante, care arată că aici s-a născut în ziua de 21 decembrie 1879 I. V. Stalin.

Numeroase alte delegații așteptau în fața intrării. Prin fața noastră se perindau detașamente de pionieri veniți din tabăra de vară amenajată în apropierea orașului, grupuri de muncitori și de colhoznici, numeroși vizitatori străini.

Despărțiți în mai multe grupuri, însoțiți de conducători am pășit pragul locuinței compusă din două camere. Ni s-a povestit că în una din camere a locuit familia cismarului Vissarion Ivanovici Djugașvili, părintele lui Stalin.

Ca să intri în cameră trebuie să urci pe o scară mică de lemn și să treci printr-un balcon îngust, împrejmuit cu stîlpi ciopliți tot din lemn. Cînd pășești pragul odăiței scunde, îți oprești privirea asupra unei mese acoperită cu o invelitoare albă, de bumbac. Pe masă se află o lampă de gaz un ulcior de lut. În jurul mesei patru scăunașe de lemn acoperite cu o cuvertură de lînă aspră. Se mai găsesc în mica încăpere o ladă de lemn pentru păstrarea pîinii, un cufăr mic, un dulăpior-bufet într-un perete și alte cîteva mici lucruri casnice. Acesta este tot mobilierul locuinței sărace în care s-a născut discipolul și continuatorul lui Lenin.

Din curtea căsuței, transformată acum într-o grădină minunată, cu bănci și pomi stufoși la umbra cărora se odihnesc vizitatorii, se zăresc ruinele străvechii cetăți din Gori, Goristihe.

Ne-am îndreptat apoi spre clădirea alăturată, unde se află muzeul închinat vieții și activității revoluționare a lui I. V. Stalin.

Un tablou pictat cu multă măiestrie îl arată pe Stalin copil, mergînd la școală cu alți doi băieți. Privim alte picturi. Iată-l pe Stalin tînăr, vorbind muncitorilor din Tbilisi, în 1901, la prima demonstrație de 1 mai din Transcaucazia. Și iată-l în fruntea muncitorilor petroliști de la Baku, cu prilejul grandioasei greve din decembrie 1904.

Ne-am oprit îndelung în fața fotografiilor, scrisorilor și documentelor istorice care reînvie pagini din viața glorioasă a marelui discipol al lui Lenin. Cartea de aur a muzeului, în care fiecare vizitator simte nevoia să scrie cîteva cuvinte, cuprinde inscripții în toate limbile lumii.

Am plecat apoi să vizităm orașul Gori. Însoțitorii noștri ne-au vorbit despre trecutul orașului și despre viața nouă la care s-a ridicat după Marea Revoluție din Octombrie, despre planul general de reconstrucție a orașului.

Orașul Gori este așezat pe ambele maluri ale fluviului Kura, la întîlnirea văilor Kura și Liani. Aici se întîlnesc, din timpuri străvechi, căile de comunicație ale Transcaucaziei care duc de la miazănoapte spre miazăzi și de la răsărit la apus. Cu sute de ani în urmă a fost înălțată pe o culme stîncoasă, cetatea Goristihe. Privind ruinele cetății, ochii minții revăd istoria zbuciumată a orașului atacat și jefuit în nenumărate rînduri de năvălitori, începînd cu turcii și persanii din veacul al 16-lea, pînă la ocupanții intervenționiști germani, din 1918.

În toate timpurile însă, Gori a ocupat un loc de cinste printre orașele Gruziei. Marele poet gruzin Akakhii Tereteli a numit Gori — „Orașul cu inimă de leu" — datorită vitejiei fiilor săi, apărători ai libertății Gruziei. Gori este cunoscut de asemenea, ca un centru al culturii poporului gruzin.

Trecînd podul peste apa vijelioasă, cu valuri înspumate, a fluviului Kura, ne-am plimbat pe strada Lenin, în centrul orașului. Ne-am oprit cu emoție în fața unei școli, pe frontispiciul căreia stă scris: „Aici, în fostul seminar, a învățat dela data de 1 septembrie 1888 pînă la 1 iulie 1894, marele Stalin". Acum, fostul seminar este transformat într-un institut agricol, care pregătește cadre calificate pentru colhozurile și sovhozurile Gruziei.

Am stat de vorbă cu tovarăși din comitetul executiv al sovietului orășenesc, care ne-au vorbit despre dezvoltarea orașului, despre reconstrucția lui socialistă. Ne-am putut da seama cîtă grijă poartă Puterea Sovietică, pentru înflorirea vieții culturale.

Astfel, în bugetul pe anul 1949 al raionului Gori au fost prevăzute alocații pentru nevoile învățămîntului și culturii în valoare de peste 15 milioane ruble. În anii dinaintea Marii Revoluții Socialiste suma alocată anual de autoritățile țariste pentru învățămîntul public era de trei ori mai mică de cît aceea alocată întreținerii poliției locale! Pe atunci, în întreg raionul, erau doar vreo douăzeci de învățători și cîteva școli. Acum, în raionul Gori, s-au construit 156 școli care cuprind peste 20.000 de elevi.

În 1951 s-au cheltuit la Gori, pentru lucrări de interes public, 30 milioane ruble. În 1910 suma globală a cheltuielilor prevăzute în bugetul orașului era de numai 40.000 ruble.

Regimul semicolonial care domnea în Gruzia pe vremea țarismului împiedica dezvoltarea orașului Gori. Marele scriitor rus Maxim Gorki a vizitat Gori în timpul unei călătorii făcute în Gruzia prin anul 1892. Iată cum îl descrie el: „Gori este un orășel străvechi, nu prea mare, abia cît un sat rusesc răsărit; în mijlocul lui se înalță o colină, pe colină se află o cetate, pe povîrnișul colinei și la poalele ei sînt împrăștiate mici căsuțe..."

În prezent orașul Gori prezintă un tablou cu totul schimbat. Orașul se reconstruește după planurile celor mai buni arhitecți ai Gruziei sovietice. În locul vechii gări s-a înălțat o minunată clădire din piatră albă împodobită cu coloane și arcade, în stilul național gruzin. De la gară se îndreaptă spre centru un bulevard larg de 40 de metri. Alte străzi, asfaltate, curate, umbrite de pomi fructiferi, au luat locul vechilor ulițe strîmte, noroioase.

O impresie de neuitat ne-au lăsat clădirile teatrului dramatic de stat din Gori și parcul de cultură și odihnă. Teatrul din Gori, care pune în scenă cele mai bune opere clasice și sovietice, cele mai reușite lucrări ale autorilor gruzini, este o mărturie vie a înfloririi vieții culturale a orașului.

Mii de muncitori și colhoznici din împrejurimi frecventează teatrul dramatic, parcul de cultură și alte instituții de cultură. Malurile fluviului Kura au fost îmbrăcate în piatră, s-a construit un nou chei. Sînt în construcție minunate clădiri pentru muzeu, hotel, spital. Gori n-a avut niciodată un stadion sportiv. Acum, este pe terminate un stadion cu mai multe mii de locuri. Înainte de revoluție n-a existat industrie la Gori. Astăzi, orașul a devenit unul din centrele industriale cele mai importante ale R.S.S. Gruzine. La Gori există acum mari fabrici de cherestea, de materiale de construcție, de conserve. Pe un platou, la marginea orașului, se construește un mare combinat pentru prelucrarea bumbacului. Pentru muncitorii combinatului se construiește un nou cartier al orașului, dincolo de rîul Liahvi. Marea putere de viață energia nesecată a oamenilor sovietici transformă Gori într-un centru industrial înfloritor, plin de parcuri și bulevarde, cu instituții culturale de toate gradele, — oraș al vieții fericite și îmbelșugate.

Petre GOLEA

Citate cu ilustrații

„Feriți-vă — vine criza!"

Ziarul american „Christian Science Monitor" a publicat nu de mult o caricatură în care ridiculizează pe „profeții depresiunii" în economia S.U.A. În caricatura de mai jos, „profetul depresiunii", cuprins de panică, strigă din vîrful „curbei afacerilor":

— Voi cei de jos, feriți-vă, vine îndată!

Deși simptomele care atestă că economia Statelor Unite începe să sufere de pe urma fenomenelor de criză se manifestă încă din anul 1953, ziarul și-a permis să ironizeze pe cei care vorbeau de aceste fenomene.

Iar astăzi, în martie 1954, așa zisa „scădere" a activității afacerilor în S.U.A. nu mai este prezisă, ci constatată ca un fapt evident. Constatarea este făcută pînă și de oameni politici de seamă: de pildă, Paul Douglas, senator de Illinois.

„Paul Douglas — scrie ziarul „New York Herald Tribune" — a declarat că Statele Unite trec în prezent printr-o depresiune economică și că «nimeni nu știe ce va urma după aceasta»".

În continuare, ziarul adaogă:

„Senatorul Douglas a spus că unele ziare l-ar fi atacat pentru aceste cuvinte, dar că, în același timp, membrii Asociației economice americane, întruniți recent la Washington, l-au aprobat aproape în unanimitate".

Într-o conferință ținută la radio, Douglas a citat următoarele fapte pentru a dovedi că S.U.A. trec într-adevăr printr-o depresiune:

1. Producția de mașini agricole s-a redus.
2. Producția de automobile este cu 12% mai mică decît în perioada corespunzătoare a anului trecut.
3. Producția de oțel în săptămîna care s-a încheiat la 19 decembrie 1953, a reprezentat 67% din posibilitățile de producție, în comparație cu 102% cît s-a înregistrat în săptămîna corespunzătoare a anului 1952.
4. Volumul transporturilor de mărfuri pe calea ferată s-a redus cu 12% în comparație cu anul trecut.
5. Numărul întreprinderilor ajunse în stare de faliment a crescut anul acesta cu 59%.

Iată cîteva citate care completează declarațiile senatorului Douglas.

„Șomajul în continuă creștere este cel mai sugestiv simptom al scăderii activității de afaceri".

(Din articolul apărut în numărul din 22 ianuarie 1954 al revistei americane „United States News and World Report")

★

„Tema principală a convorbirilor purtate în rîndul populației (S.U.A.-Red), este șomajul și creșterea continuă a costului vieții".

(Declarația lui Forand, membru al Camerei Reprezentanților a S.U.A.).

★

„În decembrie 1953 America a produs cu o treime mai puțin oțel decît în decembrie 1952... Numărul șomerilor s-a dublat... Mai puțin de lucru pentru constructori, mai puțini bani, o putere de cumpărare redusă. Începe „mișcarea în jos". Crește neliniștea".

(Din articolul lui Douglas Jay apărut în numărul din 6 ianuarie 1954 al ziarului englez „Daily Herald").

Europa nu este „comunitatea defensivă europeană"

V. M. Molotov spune: „Europa se compune din 32 de state!".

Eden spune: „Europa se compune din 6 state!".

Aceste două hărți ilustrează un adevăr foarte simplu — și anume că adevărata Europă, aceea a realității geografice, nu este aceea a „comunității defensive europene".

„Comunitatea defensivă europeană", armata zisă „europeană", întrunește doar cîteva state, (harta din dreapta) într-o coaliție agresivă pusă sub dictatul S.U.A. și al revanșarzilor germani. V. M. Molotov, delegatul Uniunii Sovietice la conferința de la Berlin a celor patru miniștri de externe s-a referit însă la Europa reală propunînd un tratat general de securitate colectivă cuprinzînd toate țările europene. (Harta din stînga).

Foileton

Nou născut...

Kurt Kwendenfeld, proprietarul unei nevinovate fabricuțe de limonadă, aflată în satul Kruku, a înțeles abia acum că e foarte vinovat față de guvernul de la Bonn. În cursul anilor scurși după război, el bănuia mereu pe cancelarul Adenauer și pe acoliții săi de a nu iubi îndeajuns de înfocat fascismul.

— Kurt, dragă, mă întristezi — îi spunea adesea, cu lacrimi în ochi, frau Kwendenfeld. Cum se poate ca tu să nu fi prins de veste că guvernului nostru îi sînt de trebuință tocmai hitleriști ca tine, oameni cu idei bine înrădăcinate, cu vastă experiență practică? Uită-te și tu la ce se petrece în jurul tău: Guderian, Kesselring, Schacht, Krupp — toți, dar absolut toți, s-au înturnat la vechile lor afaceri.

— Astea sînt stele de mărimea întîia — răspundea evaziv Kurt.

— Tu să nu crezi că eu nu mă descurc în politică. Acum, de toate stelele e nevoie. Iar tu, tu, atît de înzestrat, toată ziulica — limonadă, și iar limonadă! — repeta frau Kwendenfeld.

Și iată că nevinovatul producător de băuturi nealcoolizate a aflat din surse vrednice de încredere că a fost elaborată o lege prin care sînt amnistiați toți criminalii de război ce se ascund sub nume false. (După cele mai modeste date, numărul acestora se ridică la 60.000) Vestea l-a făcut să roșească pînă în vîrful urechilor pe Kurt necredinciosul. Și, scurt timp după aceasta, el batea la ușa ministerului de interne al Saxoniei Inferioare.

— Nu pot să tăinuiesc mai departe adevăratul meu nume și trecutul meu de arme — spunea vizitatorul, strîngînd cu efuziune mîna ministrului Borowsky.

— Cum adică, nu am cinstea să vorbesc cu domnul Kwendenfeld, proprietarul fabricii de limonadă? — se informă ministrul

— Nu, eu sînt Kurt Knutt...

— Da? — exclamă căpetenia ministerului — Kurt Knutt, cunoscutul naționalsocialist?

— Însigna de aur pentru muncă activă în partid. În anii marșului spre Răsărit, colaborator al statului major al lui Rosenberg pentru Ucraina.

— În ce ramură?

— Industrială. Numai direcția mea a stors peste 40.000.000 de kilograme de produse pentru armată și pentru spatele frontului.

— Foametea din Ucraina în anii ocupației...

— Nu mă laud, dar tot eu sînt autorul — completă Kurt Knutt.

— Ucraina... Ucraina... Pentru tare multă vreme ați dispărut, stimate herr Knutt!

— Mi-era teamă să nu mi se ceară socoteală. M-am ascuns sub acest nume lung și urît — Kwendenfeld. Dar natura, știți prea bine, își cere drepturile: am devenit membru activ al partidului „Blocul celor izgoniți și celor lipsiți de drepturi". Numai din precauțiune am refuzat candidatura pentru Bundestag.

— Dumnezeule! — exclamă ministrul. Dragă Kurt, tocmai dumneata să te ocupi cu... cu limonada?!

— Același lucru mi-l spune adesea și nevastă-mea — recunoscu, vinovat, Kurt. Dar eu mă tot îndoiam, mă tot codeam...

— Aș mai înțelege temerile dumitale dacă nu ai cunoaște cine determină linia guvernului nostru — spuse mustrător ministrul. Nouă ne trebuie cadre cu idei bine înrădăcinate, cu vastă experiență practică.

— Același lucru mi-l spunea și nevastă-mea — recunoscu încă o dată Kurt.

— Mă închin în fața simțului politic al stimatei frau Knutt. O să raportez Bonnului despre dumneata. Veți primi o invitație.

— Heil Adenauer! — pocni călcîiele meritoriul hitlerist, subliniind prin aceasta cea de a doua — și trebuie să sperăm — ultima sa naștere.

V. KRUGLOV

FĂRĂ COMENTARII...

● *Într-un articol consacrat dificultăților economice ale Angliei, săptămînalul londonez „Observer" scrie:*

„Anglia înregistrează pierderi în lupta pentru piețe de desfacere. Piețe de o importanță vitală situate în afara zonei dolarului sînt pierdute în favoarea Germaniei, Statelor Unite și Japoniei. În timp ce în cursul ultimilor doi sau trei ani exportul mondial a crescut, volumul exportului britanic a scăzut, iar cota Angliei în volumul general al produselor fabricate exportate s-a redus".

● *Aceasta s-a petrecut în statul Carolina de Sud. Din orașul Fort-Jackson spre orașul Columbia venea un autobuz în care, pe lîngă ceilalți pasageri, se găseau și 50 de soldați negri. Un soldat s-a așezat alături de o femeie albă. Potrivit legilor statului Carolina de Sud, aceasta este o „crimă gravă". Femeia a început imediat un scandal monstru. Ceilalți soldați au încercat s-o liniștească — totul a fost însă zadarnic. Rezultatul: potrivit relatărilor agenției Associated Press, poliția i-a arestat pe toți negrii aflați în autobuz și i-a amendat cu o sumă globală de 1573 de dolari!*

● *Revista burgheză engleză „New Statesman and Nation" a publicat recent un articol intitulat „Comerțul Japoniei cu China"*

Articolul începe cu cuvintele:

„Corespondentul nostru din Tokio ne comunică: în ciuda dezaprobării autorităților americane și a guvernului japonez, la Tokio se observă un interes crescînd față de comerțul cu China comunistă".

În articol se spune în continuare:

„Pînă în ultimul timp, oamenii de afaceri japonezi nu au tins spre lărgirea comerțului cu China, temindu-se să nu stîrnească nemulțumirea americanilor. Acum poziția lor s-a schimbat".

Note

Elocvența cifrelor

Din comunicatele cu privire la rezultatele îndeplinirii planurilor de stat pe anul 1953 publicate în țările de democrație populară se desprinde și faptul de uriașă însemnătate al formării intelectualității noi, populare. Crește numărul studenților — se schimbă compoziția socială a studențimii.

În țara noastră au fost cuprinși în școlile de toate gradele un număr de peste 2 milioane de elevi și studenți, dintre care aproape 400.000 beneficiază de burse. Majoritatea acestor elevi și studenți sînt copii de muncitori și țărani, pentru care porțile tuturor școlilor sînt deschise.

Cît de deosebită este această situație de cea din țările capitaliste ne este arătat de o statistică recent publicată de forurile universitare ale Franței. Cifrele acestei statistici dezvăluie faptul că numai 10% dintre studenții înscriși într-un institut de învățămînt superior sînt fii de funcționari și abia 3% fii de muncitori. La Școala Politehnică, din întreaga promoție a anului 1953 doar 4 studenți din numărul total de 223 — adică mai puțin de 2% — aparțin unor familii de muncitori. Unele ziare franceze — ca „L'Humanité" de pildă — în ale căror coloane sînt publicate aceste date statistice adaugă: nu slujește la nimic să ai o minte deschisă pentru matematici sau să fii înzestrat cu talente literare. Ca în Franța să ai dreptul de a urma cursurile unui institut de învățămînt superior trebuie mai presus de orice ca punga părintelui să fie din belșug garnisită.

Cazul „Comet"

La 11 ianuarie, deasupra Mării Mediterane, la 12.000 metri altitudine, un avion își ducea spre țintă, în zgomotul asurzitor al celor patru motoare cu reacție, cei 35 de călători. Era unul din avioanele „Comet", care asigură serviciul regulat pe traseele transoceanice și transcontinentale ale companiei engleze de navigație — B.O.A.C. Dar, în dreptul insulei Elba, în locul sclipirii argintii care îți arăta unde este „Comet"-ul, apăru un norișor negru. Iar obișnuitul urlet al turboreactoarelor fu tăiat de o explozie violentă...

Îndată după acest tragic accident, care a costat 35 de vieți omenești, toate agențiile americane de presă au început să vînture ideea imperfecțiunii de care suferă aviația cu reacție engleză. În sute de informații și comentarii, experții americani au dat vina pe constructorii englezi, pe care îi acuzau de „excese de îndrăzneală". Această campanie de discreditare nu este însă de loc întîmplătoare. Să ne adresăm faptelor.

În mai 1952, firma engleză „De Havilland" a pus la punct primul avion de pasageri înzestrat cu motoare cu reacție. Prin aceasta, industria aviatică engleză cîștiga un teren serios în detrimentul celei americane, care, după părerea specialiștilor, nu va putea produce avioane similare decît în anul 1956.

Viteza aparatului — 800 km. pe oră — confortul asigurat călătorilor, l-au impus pe piața capitalistă. Compania B.O.A.C. și-a înzestrat liniile cu „Comet"-uri și zeci de comenzi au sosit de peste graniță. Numai companiile americane nu au făcut nici o comandă, dat fiindcă birourile oficiale ale Washingtonului nu au dat aparatului... certificatul de navigabilitate.

Acesta era un prim pas al monopolurilor americane pe calea sabotării „Comet"-ului, pe calea apărării supremației S.U.A. în domeniul producției aviatice (80 la sută din avioanele lumii capitaliste sînt ieșite din fabricile americane). Guvernul englez a ripostat acordînd o „superprioritate" aviației civile, adică foarte însemnate înlesniri de credite și producție. Firma „De Havilland" își mări uzinele, „Comet"-ul fiind „pe primul plan al cursei de viteză pentru echiparea liniilor aeriene internaționale", cum afirmă ziarul francez „Le Monde".

Primul pas al monopolurilor din S.U.A. a fost făcut cu stîngul. Dar, oarecum subtil. Al doilea fu, pare-se, mai puțin subtil. Cel puțin așa o afirmă comisia de experți englezi care, cercetînd minuțios aparatele „Comet", a ajuns la concluzia că acestea nu au nici un defect de construcție. De unde — ipoteza sabotajului. Spre sfîrșitul lunii ianuarie, Romney Wheeler, corespondentul din Londra al postului de radio New York, relata că „potrivit unui raport secret prezentat guvernului englez", „Comet"-ul cu pricina „fusese distrus de o bombă cu explozie întîrziată"!

Același Wheeler spunea că autopsia cadavrelor găsite a dovedit că ele erau ciuruite de schije care pătrunseseră în corp de jos în sus. Or, adăuga corespondentul american, „un „Comet" nu are sub compartimentul pentru călători decît magazia de bagaje".

Se pare că anumite fapte sînt foarte evidente, dacă același corespondenți care, cu zece zile mai înainte acuzau constructorii „Comet"-ului de „excese de îndrăzneală", au fost nevoiți să vorbească despre „bombe cu explozie întîrziată". Iar de aici la a face legătura dintre refuzul de a acorda certificatul de navigabilitate și organizarea exploziei din „Comet"-ul de pe linia Singapore nu-i decît un singur pas.

Apologeții de la Bonn ai lui McCarthy

Presa democrată germană a vorbit recent despre existența unei înțelegeri tacite între ministerul de la Bonn al afacerilor interne și senatorul american McCarthy. Această înțelegere prevede popularizarea, prin presa vest-germană, a metodelor de urmărire a forțelor democratice iubitoare de pace, metode folosite în prezent în S.U.A. Este îndeobște cunoscut faptul că actualii conducători ai Bonnului au împrumutat de mult metodele teroriste ale gestapoului. Se pare că, acum, ei au hotărît să-și însușească și „experiența" americană. Într-adevăr, în ultimul timp, presa reacționară de la Bonn publică — ca la comandă — articole în care se face o intensă reclamă activității lui McCarthy.

Astfel, ziarul vest-german „Der Tagesspiegel" cere cititorilor săi să manifeste o atitudine „de respect" față de principiile activității de urmărire și represiune a senatorului american.

Nu mai puțin semnificative sînt și relatările ziarului „Rheinischer Merkur". Cu cîtăva vreme în urmă, acest organ al partidului lui Adenauer a publicat un articol în legătură cu ieșirea din închisoare a criminalului fascist Pallante, care a atentat la viața lui Palmiro Togliatti. Articolul purta titlul provocator — „Spre noi realizări!". Nu trebuie să ne mirăm de faptul că „Rheinischer Merkur" preamărește pe McCarthy. Considerînd probabil necesară intensificarea cruntei terori polițienești îndreptate împotriva germanilor progresiști care luptă pentru refacerea unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace, ziarul cheamă la organizarea — după pilda lui McCarthy — pe pămîntul german a „vînătoarei de vrăjitoare" îndreptate — după cum subliniază „Rheinischer Merkur" — împotriva „intelectualității care nu înțelege realitatea".

Judecînd după cele scrise de săptămînalul vest-german „Die Zeit", aceste „visuri" au și început a fi traduse în viață. Revista se referă, mai ales, la proiectul de lege, pur miccarthyst, elaborat în Bavaria, lege în virtutea căreia vor fi supuse pedepselor nu numai acțiunile, ci și afirmațiile făcute împotriva politicii interne și externe a Bonnului, care — după cum se știe — traduce în fapt o orientare diametral opusă intereselor vitale ale poporului german.

Argumentele inconsistente ale adversarilor securității europene

M. Mihailov

Zilele ce s-au scurs de la încheierea lucrărilor conferinței de la Berlin a miniștrilor afacerilor externe ai celor patru puteri dovedesc marele interes manifestat de opinia publică pentru rezultatele acestei conferințe. Presa și radioul din toate țările, oamenii politici și personalitățile marcante ale vieții publice, milioane de oameni simpli privesc conferința de la Berlin ca fiind un însemnat eveniment. Ei își exprimă convingerea în faptul că influența întîlnirii de la Berlin a celor patru miniștri va fi binefăcătoare pentru cauza păcii, va sluji destinderii continue a încordării internaționale.

În Europa și Asia a fost întîmpinată cu deosebită satisfacție înțelegerea realizată între cei patru miniștri cu privire la convocarea, la Geneva, spre sfîrșitul lunii aprilie, a unei conferințe a reprezentanților S.U.A., Franței, Angliei, Uniunii Sovietice și Republicii Populare Chineze, precum și a țărilor direct interesate în scopul reglementării definitive a problemei coreene, în scopul de a contribui la restabilirea păcii în Indochina. Ziarul londonez „Times" numește această înțelegere „un triumf al judecății sănătoase".

Dar miniștrii celor trei puteri occidentale nu au dovedit dintru început această judecată sănătoasă. Ei — și, în primul rînd, cercurile cirmuitoare ale S.U.A. — au încercat într-una „să nu observe" necesitatea participării marii Chine Populare la rezolvarea arzătoarelor probleme internaționale. Diplomația americană a depus serioase eforturi pentru a nu permite discutarea, în cadrul conferinței de la Berlin, a însăși problemei convocării unei conferințe a celor cinci mari puteri și a sarcinilor lor comune în cauza destinderii încordării internaționale. Dar acest lucru nu le-a reușit. A fost realizată o înțelegere cu privire la convocarea conferinței de la Geneva — inițiativa Uniunii Sovietice, care caută neobosită căile de întărire a colaborării internaționale, înregistrînd un nou și însemnat succes. Ziarul francez „Libération" subliniază faptul că „în urma discutării propunerii U.R.S.S. cu privire la o conferință a marilor puteri cu participarea Chinei — lucru de care Dulles nici nu vroia să audă — a fost elaborată hotărîrea privind convocarea conferinței de la Geneva".

Îndeplinind instrucțiunile primite de la stăpînii ei, presa reacționară încearcă să înfățișeze într-o lumină falsă rezultatele conferinței de la Berlin și stîrnește o zarvă propagandistică în legătură cu „insuccesul", cu „eșecul" ei. Ziarele reacționare încearcă, cu deosebită insistență, să denatureze sensul tuturor propunerilor constructive făcute în cadrul conferinței de la Berlin de delegația sovietică în toate punctele ordinei de zi. Zadarnice eforturi!

Vorbind despre rezultatele conferinței de la Berlin, reprezentanții celor mai diferite cercuri internaționale situează pe primul plan faptul că această conferință a dovedit posibilitatea și necesitatea tratativelor dintre marile puteri. Presa străină subliniază că, în fapt, este demonstrată profunda justețe a punctului de vedere al guvernului sovietic, punct de vedere constînd în aceea că, în momentul actual, nu există, în cadrul actualei situații internaționale, problemă care să nu poată fi rezolvată pe cale pașnică.

La conferința de la Berlin, guvernul sovietic a prezentat un program de reglementare a problemelor internaționale litigioase, program corespunzînd intereselor poporului sovietic și, totodată, intereselor tuturor celorlalte popoare iubitoare de pace.

Caracterul real și justețea acestui program sînt dovedite în chip grăitor de aceea că propunerile conținute în acest program rămîn în centrul atenției opiniei publice și aceasta, în ciuda faptului că, la conferința de la Berlin, miniștrii puterilor occidentale nu au acceptat propunerile sovietice în problemele germană și austriacă, în problema asigurării securității europene.

Care este motivul pentru care, în aprecierea propunerilor sovietice, opinia publică se exprimă atît de diferit de reprezentanții oficiali ai puterilor occidentale la conferința de la Berlin? Răspunsul la această întrebare constă în aceea că drumul spre întărirea păcii în Europa — drum indicat în propunerile sovietice privind reglementarea problemei germane și asigurarea securității europene — este un drum just. Tocmai din această pricină s-au dovedit a fi zadarnice speranțele diplomaților occidentali, care credeau că le va fi suficient să spună „nu" la Berlin pentru ca programul sovietic de consolidare a păcii să fie înmormîntat. Rezultatul a fost cu totul altul.

În momentul actual, cînd sînt cunoscute noile propuneri sovietice, propuneri ce creează reale posibilități în vederea unificării pașnice a Germaniei și formării unui stat german unit și iubitor de pace, pentru poporul german a devenit deosebit de vădit caracterul păgubitor al politicii de scindare a țării, al politicii de creare a unui focar al agresiunii în Germania occidentală. Nu întîmplător ziarul „Die Prognose", organul cercurilor economice vest-germane, critica zilele trecute orientarea unilaterală a politicii guvernului Adenauer. Argumentele convingătoare pro care V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a fundamentat în cadrul conferinței de la Berlin propunerile sale privind rezolvarea pașnică a problemei germane, au determinat acest ziar din Stuttgart să scrie următoarele:

„Cancelarul federal Adenauer se arată prea favorabil creării unei Europe unite, sub conducerea Statelor Unite ale Americii. Noi socotim că eforturile noastre trebuie îndreptate spre stabilirea de relații normale cu toate popoarele. Noi nu socotim potrivite relațiile unilaterale cu S.U.A.".

Ca urmare a multilateralului schimb de păreri avut de miniștrii afacerilor externe la conferința de la Berlin în problema germană, în problemele securității europene, precum și în problema austriacă, cercurile largi ale opiniei publice internaționale au putut să-și formeze o părere precisă asupra poziției adoptate în toate aceste probleme de Uniunea Sovietică pe de o parte, și de puterile occidentale, pe de alta. Ce au propus puterile occidentale la conferința de la Berlin? Nimic altceva decît așa-numitul „plan Eden", care poate fi numit doar în chip ironic drept un plan al „alegerilor libere" în Germania, deoarece este bazat pe intenția îndepărtării, în fapt, a germanilor de la pregătirea și desfășurarea alegerilor. Scopul acestui „plan" îl constituie extinderea asupra întregii Germanii a actualului regim de la Bonn, înlănțuirea Germaniei pe o perioadă de 50 de ani în cadrul unei restrînse grupări militare a statelor vest-europene, grupare cunoscută sub numele de „comunitatea defensivă europeană".

Este lesne de văzut primejdia gravă pe care o reprezintă o asemenea grupare militară a cărei creare ar însemna refacerea militarismului german. Fundamentată pe principiul opunerii unor state europene împotriva altora, „comunitatea defensivă europeană" determină accentuarea amenințării războiului, fiind totodată în contradicție cu interesele întăririi păcii și securității în Europa.

Chiar cei mai înfocați adepți ai acestei politici de scindare și de refacere a wehrmachtului fascist nu negau nici înainte vreme faptul că planurile lor stîrnesc o serioasă neliniște în cele mai diferite cercuri ale țărilor vest-europene. Iată de ce ei au scornit teoria „inevitabilității fatale", a „absenței oricărei alte căi" etc., etc. Nu este dar de mirare faptul că acești domni sînt foarte dezorientați astăzi, cînd delegația sovietică a propus, în cadrul conferinței de la Berlin, un plan concret de creare a unui sistem al securității colective în Europa. Acest plan este fundamentat pe ideea — expusă de V. M. Molotov la conferința de la Berlin — că în problema menținerii păcii, toate țările europene și cele neeuropene nu trebuie privite ca două lagăre, ci ca un singur lagăr. „Dacă în ceea ce privește orînduirea socială a statelor — a declarat ministrul afacerilor externe al U.R.S.S. — există două lagăre, în problema menținerii păcii noi toți trebuie să susținem principiul unui singur lagăr".

După cum se știe, respingînd propunerile sovietice privind crearea unui sistem al securității colective a tuturor statelor europene, independent de orînduirea lor socială, reprezentanții puterilor occidentale nu au prezentat nici un fel de propuneri în această problemă. Ei au încercat să-și justifice poziția pur negativă prin argumente a căror inconsistență este evidentă.

Așa, de pildă, Bidault, ministrul afacerilor externe al Franței — căruia, din cîte se pare, la repartizarea obligațiilor puterilor occidentale pentru conferința de la Berlin, i-a fost încredințat rolul de principal avocat al „comunității defensive europene" — afirma că această comunitate nu dă loc la o altă alternativă. Acest argument a fost spulberat de propunerea delegației sovietice de a se încheia un Tratat general european cu privire la securitatea colectivă în Europa, cu participarea tuturor statelor europene, inclusiv Germania.

Atunci, sprijinit de dl. Dulles, Bidault a prezentat o teză potrivit căreia într-un sistem al securității pot să participe numai state avînd „idealuri comune", adică state cu o orînduire socială identică. Dar un asemenea punct de vedere, care neagă, în fapt, principiul coexistenței statelor cu orînduiri sociale diferite, își va găsi cu greu adepți. Ziarul francez de dreapta „Le Figaro" scrie în legătură cu aceasta că „singura pace accesibilă pentru noi este pacea în condițiile coexistenței" cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară.

Reprezentanții puterilor apusene și presa care exprimă punctul lor de vedere caută să dovedească, de asemenea, că sistemul securității trebuie să fie universal și, de aceea, sistemul securității europene este, chipurile, inacceptabil. Atunci, în virtutea cărei justificări poate exista de pildă, Acordul panamerican de asistență mutuală? Neputînd răspunde în nici un fel acestei întrebări, ziarele reacționare pun în acțiune ultimul și — din punctul lor de vedere — cel mai puternic argument. Ele afirmă că propunerea Uniunii Sovietice are drept scop înlocuirea „dominației americane asupra Europei apusene" (textual!) cu dominația sovietică. Dar, din ce rezultă aceasta? Pentrucă propunerea sovietică nu exclude colaborarea statelor neeuropene la traducerea în fapt a sistemului securității colective în Europa.

În ședința din 15 februarie a conferinței de la Berlin, V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., a arătat inconsistența observațiilor potrivit cărora „Tratatul general european" propus de delegația sovietică poate duce la precumpănirea în cadrul sistemului european a unui stat asupra celor. lalte state. V. M. Molotov a declarat de asemenea: „Dacă există asemenea temeri, sîntem gata să examinăm propunerile îndreptate spre împiedicarea precumpănirii unui stat european asupra celorlalte. Sîntem gata să înlăturăm temerile de acest fel".

În momentul actual, programul sovietic de creare a unui sistem al securității colective europene este discutat cu însuflețire în Europa și, mai ales, în Franța. După cum se știe, nu au fost nici o clipă părăsite tentativele de includere a Franței în restrînsa grupare agresivă denumită „comunitatea defensivă europeană", în care vor domni militariștii germani—acești dușmani de veacuri ai securității Franței. În cercurile opiniei publice franceze circulă diferite păreri cu privire la planul sovietic de asigurare a securității europene. Dar nimeni nu neagă însemnătatea acestui plan. Numeroase ziare franceze, precum și numeroși oameni politici din Franța socotesc că, acum, adepții participării Franței la „comunitatea defensivă europeană" au pierdut teren. „Deoarece conferința celor patru puteri crează o atmosferă mai destinsă, — scria ziarul „Les Échos" — va fi mult mai ușor să se dovedească parlamentului francez că reînarmarea Germaniei în lumile ce urmează ar lichida această destindere în situația internațională".

Săptămînalul englez „New Statesman and Nation" socotește că Dulles și consilierii săi „au dat greș" socotind că reprezentanții francezi la Berlin vor fi gata oricînd să includă Franța în „comunitatea defensivă europeană". Săptămînalul scrie în continuare: „Ei au confundat pe Bidault, Pleven & Comp. cu poporul francez". Despre același lucru vorbește și săptămînalul burghez olandez „Haagsche Post", care scrie că propunerea sovietică „va parea grupurilor largi ale europenilor mult mai puțin inacceptabilă decît a părut aceasta la Berlin".

Miniștrii puterilor occidentale au publicat un comunicat separat cu privire la rezultatele conferinței de la Berlin. Scopul urmărit prin publicarea acestui comunicat era ascunderea adevăratului aspect al acestei conferințe în fața opiniei publice. Din comunicatul separat al miniștrilor puterilor occidentale rezultă că aceștia se tem mai ales de faptul că propunerile sovietice vor „distruge" sistemul militar în care se rezervă un loc de seamă restrînsei grupări militare a celor 6 state vest-europene. Autorii comunicatului declară că ei „nu intenționează să permită nimănui distrugerea de la eforturile lor" — ei au în vedere înghebarea „comunității defensive europene", grupare opusă majorității țărilor europene.

Agenția Reuter s-a grăbit să răspîndească știrea că „la Londra se așteaptă ca insuccesul conferinței de la Berlin în problema unificării Germaniei să ușureze și să accelereze ratificarea acordului cu privire la comunitatea defensivă europeană". Ziarele americane se exprimă în același spirit. Iar Adenauer, adresîndu-se Franței, declară: „Noi nu putem aștepta mai mult".

Întemeiindu-și politica pe înșelarea popoarelor, adversarii colaborării internaționale nădăjduiesc, acum — după ce au împiedicat realizarea în cadrul conferinței de la Berlin a unei înțelegeri în problemele europene — că pot folosi acest fapt în vederea forțării traducerii în viață a planurilor lor agresive.

Acest lucru îl înțelege și opinia publică europeană. „Cel care înmormîntează prea de timpuriu orice speranță — scrie ziarul vest-german „Montag Morgen" — poate fi bănuit de faptul că nu e interesat în rezolvarea pașnică a problemelor internaționale litigioase".

Dar popoarele nu doresc să înmormînteze speranța generată de conferința de la Berlin, conferință care a constituit un factor al destinderii încordării internaționale. Cei care intenționează să continuie, și de aci înainte, politica de scindare a Europei și care tind să acționeze în sensul accentuării încordării internaționale au ales o cale potrivnică celor mai fierbinți năzuințe ale popoarelor — potrivnică năzuințelor spre consolidarea păcii, spre dezvoltarea colaborării internaționale.

Faptele dovedesc că o asemenea politică este lipsită de perspective.

(Din „Izvestia")

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare miercurea și sîmbăta. REDACȚIA: București, str. Piața Amzei nr. 4 telefon 4.10.12—4.66.07 — Convorbiri interurbane: 4.41.00 ADMINISTRAȚIA: Str. Coței nr. 11 telefon 5 93 19.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 6 lei; pe 6 luni, 12 lei; pe 1 an, 24 lei; Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, la serviciile regionale și secțiile raionale de difuzare a presei.